ΕΤΟΣ Α'. ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 25, 26. || 31 ΜΑΡΤΙΟΥ 1866.

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ.

Ἐκδιδόμενον κατὰ Σάββατον.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑ.	Ἐν Ἑλλάδι . . .	δραχ. 6.	Μετὰ παραρτήματος	δραχ.	10.
» »	Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ	φράγ. 8.	» » .	φράγ.	12.
ΕΞΑΜΗΝΙΑΙΑ.	Ἐν Ἑλλάδι . . .	δραχ. 3.	Μετὰ παραρτήματος	δραχ.	5.

Η ΠΥΡΙΤΙΣ.

(Συνέχεια. Ἴδε φυλ. 23.)

—o—

— Δὲν δύνασθε!!! ἀνέκραξεν ὁ Βερτόλδος, ἀλλ' ἀκούσατέ μου, σεβαστέ μοι πάτερ, πᾶσα ὑπηρεσία δικαιοῦται μισθοῦ τινος, πᾶσα εὐεργεσία, ἀνταμοιβῆς, προτίθεμαι νὰ σᾶς ἀποδείξω ὅτι δὲν εἶμαι ἀχάριστος. Ἓν μέρος τοῦ μοναστηρίου σας εἶνε ἑτοιμόρροπον, ἡ ἐκκλησία σας δὲν ἐπερατώθη . . . θὰ σᾶς ἀνοικοδομήσω τὸ μοναστήριον καὶ θὰ ἀποπερατώσω τὴν ἐκκλησίαν σας . . . καὶ τοῦτο μετὰ ἓν ἔτος τὸ πολύ. Συναινεῖτε νὰ ἐνεργήσητε παρὰ τῇ αὐλῇ τῆς Ῥώμης ὅπως μοὶ ἐπιτραπῇ ἡ ἐκλαϊκευσίς μου, συναινεῖτε νὰ μοὶ δώσητε παραχρῆμα τὴν ἐλευθερίαν, παραχρῆμα, ἐννοεῖτε;

— Σοὶ παραχωρῶ τὸ πρῶτον, σοὶ ἀρνοῦμαι τὸ δεύτερον, ἀπεκρίθη ὁ ἡγούμενος, τοῦ ὁποίου οἱ χαρακτῆρες εἶχον ἀναλάβει ὅλην τὴν αὐστηρότητα καὶ ὅλην τὴν ἀκαμψίαν τῆς ἐξουσίας.

— Ἄφρων γέρων, ἀνέκραξεν ὁ Βερτόλδος διαβολικῶς ὑπομειδιῶν, δὲν γνωρίζεις λοιπὸν ὅτι ἔχω ἐνταῦθα, ἐπρόσθεσε δεικνύων τὰς εὐρείας περιχειρίδας τοῦ φορέματός του, τὸ μέσον δι' οὗ νὰ περιστείλω τὴν ἰσχυρογνωμοσύνην σου. Δὲν ἐξαρτᾶται ἐξ ἐμοῦ ν' ἀνατρέψω τὰ τείχη ταῦτα, νὰ κλονίσω τὴν πόλιν τοῦ Φριβούργου μέχρι θεμελίων, νὰ κάμω νὰ ἐμέσουν οἱ τάφοι τῶν ἐκκλησιῶν τὰ ὅσα ἐγκλείουν ὀστᾶ, καὶ ταῦτα πάντα τοσοῦτον ταχέως ὡσεὶ ἡ σάλπιγξ τῆς κοιλάδος τοῦ Ἰωσαφὰτ ἀνήγγελλε τὴν μεγάλην ἡμέραν τῆς κρίσεως;

Ἐλαφρὸν μειδίαμα ἀπιστίας διῆλθε τῶν χειλέων τοῦ γέροντος, καὶ ἀπώλετο εἰς τὰ ἀκαλλιέργητα κύματα τῆς λευκῆς του γενειάδος.

— Ἀμφιβάλλεις ὡς ἄλλος ἅγιος Θωμᾶς, ἡγούμενε, ὑπέλαβεν ὁ Βερτόλδος, ὅστις ἐφαίνετο ἐνεργῶν καὶ λαλῶν ὑπὸ ξένην ἐπήρειαν· καλὰ λοιπόν! ἀφοῦ εἶνε ἀνάγκη ἀποδείξεων ἐναργῶν, ψηλαφητῶν, ἰδὲ, ἄκουσον καὶ τρέμε.

Καὶ ταχύτερος ἀστραπῆς ὁ ὁρμητικὸς Schwartz ἕλκει ἐκ τοῦ φορέματός του χάρτινον ἠσφαλτωμένον κιβώτιον ἀπολήγον εἰς θρυαλλίδα

τὸ πλησιάζει εἰς τὸν λύχνον ὅστις καίει διηνεκῶς πρὸ τῆς εἰκόνος τοῦ ἁγίου Φραγκίσκου . . . Ἐν τῷ ἅμα τρομερὰ ἀκούεται βροντὴ, τὰ ἔπιπλα τοῦ κελλίου κινοῦνται ὀξέως καὶ ἀτάκτως ὡς οἱ ὠχροὶ ὑποκριταὶ τοῦ μακαβραίου χοροῦ, οἱ ὕελοι τῶν παραθύρων διαῤῥήγνυνται καὶ πίπτουν εἰς κόνιν ἀδαμάτων, τὸ ἔδαφος φρίττει, καὶ πυκνὸς καπνὸς, καπνὸς ὅμοιος μὲ τὸν ἐκ τοῦ ᾅδου ἀναθρώσκοντα, ἐσκότισε τὰς ἀκτῖνας τῆς ἡμέρας.

Ὁ γέρων ἡγούμενος προσβληθεὶς ὑπὸ φρίκης εἰς τὴν θέαν τοῦ θαύματος τούτου ἔπεσε γονυκλινής.

— Ὦ! ἀναχώρησον, ὕπαγε, ἀδελφὲ Βερτόλδε, ἀνέκραξεν οὗτος θλίβων ἐπὶ τῶν τρεμόντων χειλέων του τὸν σταυρὸν τοῦ κομβολογίου του, ἀναχώρησον· ὁ οἶκος τοῦ Κυρίου δὲν δύναται πλέον νὰ ᾖνε διὰ σέ . . . εἴθε ἐντούτοις ὁ Θεὸς νὰ λάβῃ διὰ σὲ ἔλεος!!

— Ὑγίαινε, ἡγούμενε, εἶπεν ὁ Schwartz, ἐγὼ δὲν ἐπεθύμουν νὰ λάβετε τὸ μάθημα τοῦτο, ἀλλὰ σεῖς τὸ ἐζητήσατε, ὑγίαινε. — ὑπακούω εἰς τὴν διαταγὴν, τὴν ὁποίαν μοὶ ἐδώκατε, ἐνθυμηθῆτέ την καλὰ, καὶ ὑπάγω νὰ ἐκπληρώσω τὴν ἀποστολὴν, ἣν μοὶ ἐνεπιστεύθη ὁ Θεός.

Ὁ τολμηρὸς μοναχὸς πάραυτα ἀπεσύρθη, καὶ ὠφελούμενος ἐκ τῆς ταραχῆς ἣν τοσοῦτον αἰφνιδία καὶ τοσοῦτον νέα ἔκρηξις εἶχε προξενήσει ἐν τῷ μοναστηρίῳ ὑπερπηδᾷ ἀμαχητὶ, τὰ ὅρια τοῦ ἱεροῦ ἀσύλου, τὸ ὁποῖον δὲν ὤφειλε πλέον νὰ ἐπανίδῃ.

Ὁ Βερτόλδος Σούαρτζ ἐπορεύθη εἰς τὴν Ἰταλίαν. Οἱ Βενετοὶ τότε ἐπολέμουν κατὰ τῶν Γενουηνσίων, καὶ ἡ νίκη ἐκυμαίνετο ἀβέβαιος μεταξὺ τῶν δύο στρατῶν. Ὁ Βερτόλδος γράφει εἰς τὸ συμβούλιον τῶν Δέκα καὶ μετά τινας ὥρας ἀφοῦ ἔῤῥιψαν τὴν ἀγωγήν του εἰς τὸ τρομερὸν χάλκινον στόμα, ἐγένετο δεκτὸς νὰ ἐξηγήσῃ τὴν τύχην του ἐνώπιον τοῦ Δόγη καὶ τῶν ἀδύτων του ὑπουργῶν. Ἡ ἐφεύρεσις τοῦ Γερμανοῦ μοναχοῦ ἐφαίνετο ἐξαίρετος, ἐπειδὴ τὰ ἐμπορικὰ ἔθνη ὀλίγον φροντίζουν περὶ τοῦ ἀνθρωπίνου αἵματος· καὶ ὁ Βερτόλδος Σούαρτζ, καταπληρωθεὶς χρυσοῦ, ὑποσχέσεων καὶ τιμῶν, ἀπεστάλη ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν ἢ μᾶλλον ὑπὸ τὴν φύλαξιν ἑνὸς ἐπιτρόπου (provéditeur) τῆς Δημοκρατίας εἰς τὸ Βενετικὸν στρατόπεδον.

Ὁ Ἅδης καὶ ὁ Σούαρτζ εἶχον δώσει τὴν συνταγὴν τῆς πυρίτιδος· Ἕλλην τις Κορίνθιος, ὀνόματι Περδίκκας, ἐπεφορτίσθη τὴν ἐκτέλεσιν. Ὁ Ἕλλην οὗτος ἔχυσε μακροὺς σωλῆνας σιδηροῦς, οὓς ἀπεκάλεσαν μακρόβολον (couleuvrin) ἕνεκα τοῦ σχήματός των, καὶ ἐπεσώρευσεν εἰς τὰς μηχανὰς ταύτας σφαιρικοὺς ὄγκους μολύβδου καὶ χαλκοῦ, οὓς ἡ πυρῖτις ἐξέβαλλε μετὰ κρότου. Ἀπὸ τούτου τοῦ ἔτους 1380, ἐφευρέθη τὸ πυροβολικόν.

Μετὰ τοιούτων συμμάχων οἱ Βενετοὶ δὲν ἠδύναντο νὰ μὴ νικήσωσιν. Οὕτως οἱ Γενουήνσιοι, καί τοι ἀτρόμητοι, καί τοι ἀνώτεροι τῶν Ἰλλυριῶν καὶ τῶν μισθοφορικῶν στρατῶν τῆς Βενετίας, δὲν ἐβράδυναν νὰ ὁμολογήσωσιν ἑαυτοὺς ἡττημένους, παραδεχόμενοι ὑπὸ τῆς γαληνοτάτης Δημοκρατίας συνθήκην εἰρήνης, βαρυτέραν καὶ αἰσχροτέραν ἥττης.

Ὁ Βερτόλδος Schwarz, πάντοτε ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν ἑνὸς ἐπιτρόπου, ἀπεστάλη εἰς Κρήτην, καί τινας νήσους τῆς Ἑλλάδος, ὅπου ἡ Βενετικὴ ἐξουσία, μὴ εἰσέτι καλῶς ἐγκαταστημένη, ἔπνιγε μετὰ μεγάλης δυσκολίας τὰ σπέρματα τῆς ἐπαναστάσεως. Εἰς μίαν τῶν νήσων τούτων ὁ ἀποστάτης μοναχὸς, ὁ ἐφευρέτης τῆς πυρίτιδος ἐγένετο ἄφαντος μίαν ἡμέραν ὡς ὁ Ῥωμύλος ἐν μέσῳ

στρατιωτικῆς ἑορτῆς. Ἐκεῖνοι οἵτινες μᾶλλον ὠφελήθησαν ἐκ τῆς διαβολικῆς του ἐφευρέσεως δὲν ἀπένειμον εἰς τὴν μνήμην του οὔτε ἓν ἄγαλμα, οὔτε ἓν δημόσιον πένθος· ὅπερ ἔκαμε νὰ συμπεράνουν οἱ πολιτικοὶ τοῦ ΙΔ' αἰῶνος ὅτι ἡ γαληνοτάτη Δημοκρατία, ἀείποτε ἀχάριστος καὶ ἀείποτε ὕποπτος, εἶχεν ἀπαλλαγῆ τοῦ Βερτόλδου ὅπως ἀπολαύῃ ἐν πλήρει ἀνέσει τοῦ αἱματηροῦ μονοπωλίου τοῦ μυστηρίου του.

Εἶνε περίεργον δὲ τοῦτο, ὅτι κατὰ τὸ ἔτος 1383 οἱ Φραγκισκάνοι τοῦ Φριβούργου ἔλαβον ἐξ ἀγνώστου μέρους ποσὸν 40,000 δουκάτων ἐπὶ τῷ ὅρῳ ν' ἀνοικοδομήσουν τὸ μοναστήριον καὶ τὴν ἐκκλησίαν των. Ἦτο πρᾶξις εὐγνωμοσύνης ἢ πρᾶξις ἐξιλασμοῦ τοῦ μοναχοῦ Βερτόλδου Schwartz; Εἶνε πρᾶγμα τὸ ὁποῖον οἱ χρονογράφοι τῆς Γερμανίας οὐδέποτε ἠδυνήθησαν νὰ σαφηνίσωσι.

Διημφισβήτησαν εἰς τὸν Γερμανὸν μοναχὸν τὴν προτεραιότητα, τῆς ἐφευρέσεως τῆς πυρίτιδος, χωρὶς νὰ λογαριάσωμεν τοὺς Κινέζους, οἵτινες μετὰ τῆς συνήθους μετριοφροσύνης των διατείνονται ὅτι ποιοῦσι χρῆσιν τῆς πυρίτιδος πρὸ 3000 περίπου ἐτῶν, οἱ Μαῦροι, οἵτινες, ἐὰν πιστεύσῃ τις τὸν Πέτρον Μεξίαν, τὴν εἶχον ἀνακαλύψει πρὸ αὐτοῦ. Οἱ Μαῦροι οὗτοι πολιορκηθέντες ἐν ἔτει 1343 ὑπὸ Ἀλφόνσου τοῦ ΙΑ' βασιλέως τῆς Καστίλλης, ἔῤῥιψαν κατὰ τῶν χριστιανικῶν στρατευμάτων σφαιροβόλα τινα σιδηρᾶ, τὰ ὁποῖα ἐκρότουν ὡς ὁ κεραυνός. Τὸ περίεργον τοῦτο πρᾶγμα βεβαιοῦται ὑπὸ τοῦ Δὸν Πέτρου, ἐπισκόπου τοῦ Λέοντος, εἰς τὰ χρονικὰ τοῦ βασιλέως Ἀλφόνσου, ὅστις βεβαιοῖ ὅτι εἰς τραχυτάτην τινὰ μάχην, ἣν εἶχον δώσει ὁ βασιλεὺς τῆς Τύνιδος καὶ ὁ τῶν Μαύρων τῆς Σεβίλλης, οἱ στρατιῶται τῆς Τύνιδος εἶχον σιδηροῦς τινας πύθους δι' ὧν οὗτοι ἠκόντιζον κεραυνούς. Ἀφ' ἑτέρου ὁ ἡμέτερος σοφὸς καὶ κριτικὸς Δουκάγγιος ἐπιβεβαιοῖ ὅτι τὰ πρωτόκολλα τοῦ θαλάμου τῶν λογαριασμῶν ἐν Γαλλίᾳ μνημονεύουσι τῆς πυρίτιδος ἐν ἔτει 1338. Τέλος, καὶ τοῦτο εἶνε ἀξιολογωτέρας βαρύτητος, φαίνεται ὅτι ὁ Ῥογῆρος Βάκεν εἶχε γνῶσιν τῆς πυρίτιδος 150 ἔτη πρὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Schwartz. Ὁ ἔμπειρος οὗτος καὶ σοφὸς κληρικὸς περιγράφει σαφῶς εἰς τὴν πραγματείαν του de Nullitato Magiae, δημοσιευθεῖσαν ἐν Ὀξφορτ τὸ 1216. Δύνασθε λέγει, ὁπόταν θέλετε νὰ διεγείρετε κεραυνοὺς καὶ ἀστραπάς· δὲν ἔχετε ἢ νὰ λάβητε θεῖον, νίτρον καὶ ἄνθρακα, τὰ ὁποῖα κεχωρισμένα οὐδὲν παράγουν ἀποτέλεσμα, ἀλλὰ μεμιγμένα καὶ κεκλεισμένα ἐντός τινος κοιλότητος ἢ ὀπῆς κάμνουν περισσότερον κρότον καὶ λάμψιν ἢ βροντὴ κεραυνοῦ.

(*Ἀκολουθεῖ.*) Ν. Μ.

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ

ΤΩΝ

ΕΡΩΤΟΛΗΠΤΩΝ.

(Ἐκ τῶν ἀπομνημονευμάτων κυρίας τινός).

(*συνέχεια*).

—ooo—

ΑΙ ΠΥΡΡΟΤΡΙΧΕΣ.

XIX.

Ἡ πυῤῥόθριξ εἶναι ὁ καρπὸς ἢ τὸ παραγόμενον τῆς ἑνώσεως τῆς ξανθῆς καὶ τῆς μελαγχροινῆς.

Ἡ θερμότης τῆς μιᾶς ἐχρωμάτισε τὴν ὠχρότητα τῆς ἄλλης.

Ὑποθέσατε κόμην ξανθὴν βληθεῖσαν ὑπὸ τὴν χημικὴν ἐνέργειαν θερμογόνου καὶ ἔχετε τὴν εἰκόνα τῆς πυῤῥότριχος.

XX.

Ὅλαι αἱ ὡραῖαι γυναῖκες εἶναι πυῤῥό-

τριχες ἐξαιρουμένων τῶν μελαγχροινῶν καὶ τῶν ξανθῶν.

Ἡ πυρρόθριξ εἶναι ὑποφερτὴ ὅταν δὲν ἦναι φρικώδης.

Γνωρίζετε καμμίαν πυρρότριχα νόστιμον;

XXI.

Διὰ νὰ γίνῃ τις τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης δεσποινίδος τινὸς πυρρότριχας πρέπει νὰ ἦναι·

Καστανόχρους,
Καλλωπιστής,
Ποιητὴς πεφυσιωμένος,
Ἰδιότροπος καὶ

ἐν γένει νὰ ἔχῃ τοὺς χαρακτῆρας συγχρόνως τοῦ μελαγχροινοῦ καὶ τοῦ ξανθοῦ.

Ἵνα δὲ διατηρήσῃ τις τὴν ἀγάπην αὐτῆς πρέπει νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ· διότι παρὰ ταῖς πυρρόθριξιν οἱ ἀπόντες ἔχουσι πάντοτε δίκαιον.

Ἀγαπῶσι τοὺς ἄνδρας τοὺς ὁποίους δὲν βλέπουσιν. Ἐννοεῖτε τὸ διατί;

XXII.

Ἐν περιλήψει.

Πρῶτον: ἔσο ἄχρους, θερμὸς, γλυκὺς, μανιώδης.

Εἶτα· Ταξίδευε:

Ἔπειτα: μέμνησο αὐτῶν.

ΑΙ ΨΑΡΑΙ (τὰς τρίχας).

XXIII.

Ἡ ψαρόθριξ ἢ ἡ λευκόθριξ συγκαταλέγονται ἐνταῦθα πρὸς μνήμην ἁπλῶς· διότι οἱ νέοι οἱ ἔχοντες ἀκόμη τὴν ἀδυναμίαν ν' ἀγαπῶσι γραίας γίνονται σπανιώτεροι.

Ὁ νέος ὁ ἀγαπῶν γραῖαν εἶναι ἄθλιος.

ΑΙ ΦΑΛΑΚΡΑΙ.

XXIV.

Φαλακραὶ δὲν ὑπάρχουσι πλέον, ἀλλὰ τὰς ἀναφέρω ἐνταῦθα ἀπὸ φρόνησιν προβλέπουσα τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν θὰ γίνῃ ὡς αὐγὸν ἡ κεφαλή μου, ἂν καὶ χάρις εἰς τὰς περούκας δὲν πιστεύω νὰ τὸ πάθω.

XXV.

Ἰδοὺ τὸ *Ἐγχειρίδιον τῶν Ἐρωτολήπτων*. Τὰ ἐν αὐτῷ μαθήματα εἶναι μὲν σύντομα ἀλλ' ἀκριβῆ.

Ὑπέδειξα ἁπλῶς τὰ πράγματα, ἀρκεῖ ὅμως, διότι, ὡς λέγουσιν, ἐν τῇ πολεμικῇ τέχνῃ, ὁ γνωρίζων τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ φρουρίου ἔχει ἡμικυριεύσει αὐτό. Εὔχομαι λοιπὸν τοῦ λοιποῦ οἱ ἄνδρες νὰ ἦναι ὀλιγώτεραν ἀδέξιοι περὶ τὴν πολιορκιτικὴν τῶν γυναικῶν.

Τὸ εὔχομαι χωρὶς νὰ τὸ πιστεύω.

(*Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ*)

Α. Β.

Η ΠΕΡΙΦΡΑΚΤΟΣ ΔΕΝΔΡΟΣΤΟΙΧΙΑ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

(Συνέχεια).

—ο—

Ὁπωσδήποτε ὅμως εἶναι βέβαιον ὅτι ἄφινεν ἑαυτὴν, οὕτως εἰπεῖν, νὰ ἀγαπᾶται.

Ἐκ τῶν πρώτων παρόδων της ἤρξαντο νὰ ἀσχολῶνται περὶ αὐτῆς ἐν τῇ θεατρικῇ ἑταιρείᾳ τῆς Στοκόλμης. Ἡ ἐπιδοκιμασία αὕτη ἤγειρε κατ' αὐτῆς μικρὰ μίση, ὑπόκωφα καὶ δειλά, ὡς τὰ συνήθως παρακολουθοῦντα τοὺς ἀναβαίνοντας ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

Πάντες ἐγνώριζον τὴν ἱστορίαν της· τὰ συμβεβηκὸς ταῦ δακτυλίου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Βλεγκίκ, τὴν εἰσαγωγὴν αὐτῆς παρὰ τῷ βασιλεῖ εἰς Καρλσκρόνα, τὴν θερμὴν τοῦ κόμητος Ἔριγκ προστασίαν καὶ τὸ πάθος ὅπερ τῷ ἐνέπνευσεν· ἦτο λοιπὸν τὸ συμβὰν τῆς ἡμέρας ἐκείνης καθ' ἣν ἔψαλλε τὸ πρῶτον εἰς τὸ βασιλικὸν θέατρον, ὅπου παρέστη καὶ ὁ ἡγεμών.

Ἀλλ' ἡμεῖς ἂς παρατρέξωμεν τὸ μέρος τοῦτο τῆς ζωῆς τῆς Κάριν καὶ ἂς ἔλθωμεν εἰς τὰ γεγονότα, ἅτινα εἶναι ὁ σκοπὸς τοῦ διηγήματος τούτου.

Ἡ Κάριν εὐδοκίμησε μεγάλως. Ἐν Παρισίοις, ὅπου τόσαι ἐξοχότητες ἐπιζητοῦν τὴν προσοχὴν τοῦ κοινοῦ, περὶ ταύτης ὡμίλουν ὀκτὼ ἡμέρας. Ἐν Στοκόλμῃ πάντες ἐμαγεύθησαν· ἐτραγῴδησεν εἰς Πετρούπολιν, εἰς Βερολῖνον, εἰς Βιέννην, εἶτα ἐπανῆλθεν εἰς Σουηδείαν, ὅπου τῇ ἐπροτάθη ἀντιμισθία λαμπρά. Ἐνταῦθα εὗρε τὸν ἀρχαῖον αὐτῆς προστάτην, τὸν κόμητα Ἔριγκ, πάντοτε ἀφοσιωμένον,

πάντοτε ἐρώμενον αὐτῆς. Ὁ ἔρως του ἔπασχεν ἐκ τοῦ θορύβου τοῦ συμπαρομαρτοῦντος τὸ ὄνομά της· καὶ ἐν ὀλίγοις ἐγένετο ζηλότυπος τοῦ κοινοῦ.

Διότι, καὶ τὸ ἠννόει αὐτὸς, διὰ τὸ κοινὸν ἡ Κάριν ὡραΐζετο, καὶ ἀνεύρισκε τοὺς γλυκυτέρους τόνους τοῦ πάθους, διὰ τὸ κοινὸν ἐξέφραζε πάντα τὰ αἰσθήματα τῆς καρδίας της, πάσας τὰς ἐμπνεύσεις τῆς ψυχῆς της.

— Ὤ! θέλω τὴν ἁρπάσει ἀπὸ τὸ κοινὸν, εἶπε κατ' ἰδίαν ἡμέραν τινὰ ὁ κόμης.

Ὁ Ἔριγκ λοιπὸν παρουσιάσθη εἰς τὴν Κάριν μετ' ἀποφάσεως σταθερᾶς καὶ προμελετημένης. Ἀναμριβόλως ἐδυσκολεύθη ν' ἀναγνωρίσῃ ἐν μέσῳ τῆς πολυτελείας τῶν δωμάτων της καὶ οὕτω πλουσίως ἐνδεδυμένην τὴν κόσμιον χωρικὴν τῆς Βλεγκίγκ· πρὸς δὲ τούτοις ἡ Κάριν εἶχε λάβει καί τινας σκηνικὰς συνηθείας, δι' ὧν ἐδέσποζε τοῦ κόμητος ἂν καὶ οὗτος δὲν ἦτο πολὺ ἄπειρος περὶ ταῦτα.

Ἐν τούτοις, ἂς ἀποδώσωμεν δικαιοσύνην εἰς τὴν ὡραίαν κόρην, αὕτη ὑπεδέχετο τὸν κόμητα διὰ τοῦ μᾶλλον φιλικοῦ καὶ συμπαθοῦς τρόπου.

— Αἴ! Καλημέρα, κόμη... Ἀ! Θεέ μου, τί στυγνὴν μορφὴν ἔχετε σήμερον!..,

— Ἆ! εἶμαι μανιώδης, εἶπεν ὁ Ἔριγκ καθήσας παρὰ τῇ Κάριν.

— Κατ' ἐμοῦ;

— Ἐναντίον τίνος δὲν ἠξεύρω. Ἀλλ' ὁπωσδήποτε ἔχω ἀνάγκην νὰ συνομιλήσωμεν ὀλίγον σπουδαίως. Ἄκουσε, Κάριν, τὸ ἠξεύρεις καλὰ, σὲ ἀγαπῶ· καὶ ὅταν λέγω τὸ ἠξεύρεις ἔχω ἄδικον, δὲν τὸ ἠξεύρεις· ὄχι, δὲν τὸ ἠξεύρεις, οὔτε θὰ τὸ μάθῃς ποτὲ μέχρι τίνος βαθμοῦ σὲ ἀγαπῶ!... Διότι δὲν εἶναι ἔρως, δὲν εἶναι πάθος, εἶναι γοητεία! καὶ ἐν ὀλίγοις, τρελλαίνομαι διὰ σὲ, Κάριν, καὶ σὲ θέλω!...

— Σὲ θέλω!... Οὕτω λοιπὸν ἐν τῇ κοινωνίᾳ σας λέγουν ἀποτεινόμενοι πρὸς γυναῖκα τοῦ θεάτρου. Ὤ! μὴ συνοφρυοῦσθε!... δὲν σᾶς ἐπιπλήττω κόμη, εἶμαι ὑποχρεωμένη πρὸς ὑμᾶς καὶ τὸ ἐνθυμοῦμαι· ἄνευ ὑμῶν δὲν θὰ ἤμην τίποτε· ἀλλ' ἕνεκα τούτου πρέπει νὰ ἀπαιτῆτε νὰ γίνω ἑτέρα σας, λέγετε; Ἔχετε τὴν εὐγένειάν σας ἀλλ' ἔχομεν καὶ ἡμεῖς ἐπίσης τὴν ἰδικήν μας, καὶ ἐρωτήσατε τὸν πατέρα μου ἐὰν οἱ Βικίγκ, ἐξ ὧν καταγόμεθα, ἦσαν γένος δυνάμενον νὰ δώσῃ τὰς θυγατέρας του...

— Τί κάθησε καὶ μὲ λέγεις περὶ εὐγενείας, ἐνῷ ἐγὼ σοὶ ὁμιλῶ περὶ ἔρωτος!... Ἑτέρα μου!... ἀλλὰ, Κάριν, δὲν μ' ἐννοεῖς!... ὄχι, δὲν εἶπα, δὲν θέλω νὰ γίνῃς ἑτέρα μου, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ βλέπω παρ' ἐμοὶ μειδιάματα, ἐπιδείξεις πάθους, καὶ νὰ ἀκούω ἐπιφωνήσεις ἐρωτικὰς, αἵτινες ἐξέρχονται τοῦ στόματος παντὸς ἀγαπῶντος ἐραστοῦ, εἶτα δὲ νὰ τὰς ἀπευθύνῃς εἰς ἄλλον, νὰ παρεύρισαι ἐνώπιον πλήθους πνευστιόντων ἀκροατῶν νὰ ἐξαντλῆσαι εἰς ὅλας τὰς ἡδυπαθείας τῶν θελγήτρων, νὰ ἀποσπᾷς παρ' αὐτῶν κραυγὰς μέθης, καὶ νὰ ὑψώνεσαι δι' αὐτοὺς μέχρι τῆς γοητείας τῆς ἐκστάσεως!... Σὲ θέλω δι' ἐμὲ μόνον!... Κάριν, μὲ ἀγαπᾷς τόσῳ ὥστε νὰ κατέλθῃς ἐκ τοῦ ὕψους, ὅπου ἡ τέχνη σὲ ἀνύψωσε καὶ νὰ συγκατατεθῇς νὰ ὀνομάζεσαι, ὄχι πλέον Κάριν ἡ ἀοιδὸς, ἀλλ' ἁπλῶς κόμησσα Ἔριγκ;...

Ὁ νέος κόμης ἐξεφράσθη διὰ τόνου μεστοῦ πάθους καὶ ἀληθοῦς ἔρωτος. Ὅ,τι ἔλεγε τὸ ἠσθάνετο· ἡ Κάριν τὸ ἐννόησε καὶ συνεκινήθη. Ὁ κόμης εἶχε πέσει πρὸ τῶν ποδῶν αὐτῆς καὶ κρατῶν τὰς ὡραίας καὶ μικρὰς χεῖράς της ἐξαιτεῖτο διὰ τοῦ βλέμματος ἀπόκρισιν.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ὡς νέφος ταχὺ διῆλθεν ἰδέα τις ἐν τῷ πνεύματι τῆς Κάριν· διὰ τῆς φαντασίας ἦλθεν εἰς τὸ χωρίον της, ἀνεμνήσθη τῆς πρώτης ζωῆς της, τῆς ἀφανοῦς καὶ ἀγνώστου· εἶτα τὴν διάβασιν τοῦ βασιλέως καὶ αἱ λεπτομέρειαι τῆς σκηνῆς ἐκείνης ἦλθον εἰς τὴν μνήμην της· ἐκ τῆς πρώτης ἡμέρας ὁ κόμης ἠγάπα αὐτὴν ὡς ἀπέδειξε διὰ τῆς προστασίας του· αἱ σκέψεις αὗται διῆλθον ὡς ἀστραπὴ τοῦ νοός της καὶ παρευθὺς συγκινηθεῖσα ὑπὸ τῆς στιγμιαίας ταύτης ψαύσεως τῆς καρδίας της, γνωστῆς εἰς μόνον τὰς γυναῖκας καὶ τοὺς νέους, ἐσήκωσε τὸν κόμητα πεσοῦσα ἐκείνη εἰς τὴν θέσιν του:

— Εἶσαι εὐγενὴς καρδία, κόμη, καὶ σὲ ἀγαπῶ!...

Ἡμέρας τινὰς μετὰ ταῦτα φήμη διέτρεχεν ὅτι ἡ περίφημος Κάριν ἐγκατέλειπε τὸ θέατρον ὑπανδρευομένη τὸν κόμη-

τα Ἔριγκ. Καί τινες ὑπέθεσαν ὅτι ἐπιτηδείως ἐσαγήνευσε τὸν εὐπατρίδη ἵνα ἀποκτήσῃ περιουσίαν καὶ ὄνομα μέγα, ἀλλὰ συνέβη τούναντίον· διαμάχη σφοδρὰ ἐγένετο ἐν αὐτῇ, καί, ἂν τὸ αἴσθημα τῆς εὐγνωμοσύνης δὲν ὑπερίσχυεν, ἡ Κάριν οὐδέποτε ἤθελε δεχθῆ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ θέατρον· διότι εἶχε γευθῆ τῶν συγκινήσεων τῆς σκηνῆς καὶ τῶν δημοσίων θριάμβων, εἶχεν ὀνειρευθῆ βίον μεστὸν εὐδοκιμήσεων, φήμην εὐρωπαϊκὴν, καὶ τὰς ἐπευφημήσεις ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου. Αἴφνης δὲ ἐπὶ τοῦ λαμπροῦ τούτου ὀνείρου ἄφινε νὰ πέσῃ ἡ αὐλαία τῆς ἰδιωτικῆς καὶ πραγματικῆς ζωῆς καὶ συγκατετίθετο νὰ γίνῃ ἀφανὴς δέσποινα καὶ ὕπανδρος γυνή.

Καὶ τὰ πλούτη αὐτὰ δὲν ἦσαν αἰτία ἱκανή· διότι ἐπὶ τῶν λαμπρῶν αὐτῆς ἐπιτυχιῶν ὁ πλοῦτος τῇ ἐμειδία ἐκ τοῦ πλησίον· ἦτον λοιπὸν μεγάλη θυσία καὶ ὁ κόμης εἶχε τόσον νοῦν ὥστε νὰ τὸ ἐννοήσῃ.

Ὁ γάμος ἐτελέσθη καὶ ὁ Ἔριγκ ὡδήγησε τὴν σύζυγόν του εἰς τὸ φρούριον τοῦ Βίλνες, ὅπου συνώδευσαν αὐτὴν ὁ πατὴρ καὶ ἡ ἑνδεκαέτης ἀδελφή της, ἡ ὡραία Εὔα.

Ἡ εὐτυχία τοῦ κόμητος Ἔριγκ διήρκεσεν ἐνιαυτόν. Ἐνιαυτὸς ὁλόκληρος εὐδαιμονίας εἶναι παλὺ ἀναμφιβόλως ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης, ἀλλ' οὗτος διὰ τοῦ πνεύματος, τοῦ πλούτου καὶ τῆς κοινωνικῆς θέσεώς του ἤλπιζεν εὐδαιμονίαν διαρκῆ, ἐντελῆ εὐδαιμονίαν.

Ἀλλοίμονον! ἡ κόμησσα ἐφαίνετο ἀχθομένη ἐκ τῆς μονοτόνου ταύτης ζωῆς· καθ' ἑκάστην ἐγένετο μᾶλλον σύννους· ὁ σύζυγός της προσεπάθησε νὰ τὴν διασκεδάσῃ· τὴν ὡδήγησεν εἰς Στοκόλμην, περιηγήθησαν ὁμοῦ, τὴν παρουσίασεν εἰς τὴν ὑψηλὴν τῆς Πετρουπόλεως ἀριστοκρατίαν· ἀλλ' εἰς μάτην.

Ἐπιστρέφοντες ἔκ τινος ἑορτῆς, ἔκ τινος παραστάσεως μελοδράματος, ἡ Κάριν ἐφαίνετο περισσότερον τεθλιμμένη, καὶ διελογίζετο τοιαῦτά τινα.

«Ἐν τῇ ἑορτῇ ταύτῃ διῆλθον ἀπαρατήρητος καὶ μόνη ἡ καλλονή μου ἐπέσυρε τὰ βλέμματα. Ἐν τῷ θεάτρῳ χειροκροτήσεις καὶ ἐπευφημίαι φρενητικαὶ ἐγένοντο εἰς μετρίας ἀξίας ἀοιδόν. Ἐν τῇ κοινωνίᾳ ὅπου μὲ ὁδηγεῖ ὁ σύζυγός μου ὑπάρχουσι πλῆθος κομησσῶν ἀλλὰ παντελῶς καλλιτέχνιδες· ἐὰν δὲν ἤμην κόμησσα, θὰ ἤμην βασίλισσα ὁλοκλήρου εὐφυοῦς καὶ ἐνθουσιώδους τάξεως. Ἐν τινι ἑορτῇ, ἐὰν δὲν ἤμην κόμησσα, θὰ συνοθοῦντο περὶ ἐμὲ ἵνα μὲ ἴδωσιν ἐκ τοῦ πλησίον ἵνα μὲ ἀκούσωσι καὶ ἐπὶ τῆς σκηνῆς νὰ μὲ καλύψωσι μὲ ἄνθη!.. Χθὲς τὸ ἑσπέρας ἐτραγῴδησα ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ συζύγου μου, μὲ ἤκουσε μετὰ θαυμασμοῦ, εἶν' ἀληθὲς, ἀλλὰ τίποτε περισσότερον καὶ μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἔπαυσε νὰ γίνηται λόγος περὶ τοῦ ἀσματός μου. Ὁ κόμης μοὶ λέγει ὅτι εἶμαι ὡραία, ἀλλ' οὐδέποτε μοὶ ὁμιλεῖ περὶ τῆς μεγαλοφυΐας μου· ἐνῷ τὸ κοινὸν ἤθελε μὲ λατρεύει ὡς γυναῖκα καὶ ἤθελε μὲ ὑψώσει εἰς τὸν οὐρανὸν ὡς καλλιτέχνιν!... »

Καὶ ἡ κόμησσα διέμεινε σκεπτικὴ καὶ βεμβάζουσα. Εἶχε προσβληθῆ ὑπὸ τῆς νοσταλγίας, οὕτως εἰπεῖν, τῆς σκηνῆς, τῆς τέχνης καὶ τοῦ ὑπερτάτου κόσμου τῆς εὐφυΐας.

Ὁ κόμης ἐννόησε τὴν κατάστασίν της καὶ ἀπέβη καὶ οὗτος σκυθρωπὸς, σιωπηλὸς καὶ περιδεής.

Ἑσπέραν τινὰ οἱ δύο σύζυγοι ἦσαν μόνοι. Ἡ Κάριν ἐκάθησεν εἰς τὸ κύμβαλον καὶ ἀφοῦ διέτρεξαν ἀσκόπως αἱ χεῖρές της ἐπὶ τῶν πλήκτρων, διέμεινε ῥεμβῆ, τὸ ὄμμα ἔχουσα προσηλωμένον εἰς τὸ κενὸν, τὸ ὄμμα τοῦτο, ὅπερ βλέπει τόσα πράγματα ἀπομεμακρυσμένα.

— Τί σκέπτεσαι, Κάριν;

— Τίποτε.

— Τίποτε, εἰς τὸ στόμα γυναικὸς, σημαίνει πολλὰ πράγματα· ἐπιθυμεῖς νὰ ὑπάγῃς εἰς κανὲν μέρος;

— Ὄχι.

— Αὔριον δίδεται μεγάλη παράστασις εἰς τὸ βασιλικὸν θέατρον· θέλεις νὰ ὑπάγωμεν;

— Ὄχι.

— Καὶ ἐντούτοις σὺ ἀγαπᾷς τὸ θέατρον;

— Ναὶ, ἀλλ' ὄχι ἐν τῇ αἰθούσῃ.

— Ἀλλ' ἠξεύρεις καλῶς ὅτι δὲν δύνασαι ν' ἀναβῇς ἐπὶ τῆς σκηνῆς, διότι σοὶ τὸ ἀπαγορεύει τὸ ὄνομά σου. Ἔπειτα δὲ εἰς τί σοὶ εἶναι ὠφέλιμον, μήπως δὲν ἔχεις περιουσίαν!..

— Ναὶ, ἴσα ἴσα διότι ἔχω περιουσίαν ἐπιποθῶ τὰς ἀπολαύσεις καὶ τὰς συγκινήσεις τῆς σκηνῆς. Ἄκουσε, Ἔριγκ, εἶναι νόσημα ἐκ τοῦ ὁποίου οὐδέποτε θέλεις μὲ θεραπεύσει, μὴ προσπαθῇς λοιπὸν εἰς μάτην.

Ὁ κόμης ἠγέρθη καὶ ἀπεχώρησεν εἰς τὰ δώματά του· ἐκεῖ δὲ καθήσας ἐσκέπτετο στηρίξας τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν χειρῶν.

— Ὦ! τὴν ἀγαπῶ τόσον, ἔλεγε· δὲν δύναμαι νὰ τὴν βλέπω πάσχουσαν.

Διέμεινεν οὕτω ἐπὶ πολὺ σκεπτόμενος, εἶτα δ' αἴφνης ἠγέρθη ἐσπευσμένως ὡς ἄνθρωπος λαβὼν ἀπόφασίν τινα ὁριστικὴν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὰ δώματα τῆς Κάριν.

Αὕτη ἔμενεν ἐπὶ τῆς αὐτῆς θέσεως βλέπουσα ἀτενῶς καὶ οἱονεὶ ἀφῃρημένη.

— Κάριν, τῇ εἶπεν ὁ κόμης, ὅτε ἤμην παιδίον συνέλαβόν ποτε ἀηδόνα· ἦτο δὲ περὶ τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν τὰ πτηνὰ ταῦτα ἀποδημοῦσι πρὸς μεσημβρίαν φεύγοντα τὰ ψυχρὰ κλίματα ἡμῶν. Τὴν ἔβαλα εἰς κλωβὸν καὶ τῇ ἐπαδαψίλευσα ὅ,τι ἦτο δυνατὸν, ἵνα τὴν καταστήσω εὐτυχῆ καὶ ψάλλῃ παρ' ἐμοί. Ἀλλ' αὕτη ἐγένετο σιωπηλὴ καὶ οὐδὲ κἂν ἔτρωγεν. Ὅλην τὴν ἡμέραν ἔστεκε προσβλέπουσα διὰ τῶν κιγκλίδων τῆς φυλακῆς της πρὸς νότον, ὅπου τὴν ἐκάλει ἡ θερμότης καὶ ὁ ἔρως, καὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ μὲ λέγῃ «ἔχω ἀνάγκην τοῦ ἡλίου καὶ τῶν χλιαρῶν νυκτῶν τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Γαλλίας. Ἐκεῖ κάτω, θέλω κελαδεῖ καὶ ἀγαπᾷ... ἐκεῖ κάτω δύναμαι νὰ ζήσω!..» Ἐκινδύνευε νὰ ἀποθάνῃ καὶ τὴν εὐσπλαγχνίσθην, ἤνοιξα λοιπὸν τὸ κλωβίον καὶ ᾤχετο ἀποπτᾶσα περιχαρής. Ἡ ῥωσσικὴ παροιμία ἡ λέγουσα ὅτι: τὸ πτηνὸν προτιμᾷ τοὺς πρασίνους κλάδους τῶν χρυσωμένων κιγκλίδων τοῦ κλωβοῦ, εἶναι ἀληθής. Κάριν εἶσαι ὡς ἀηδὼν, ἐπιποθεῖς νὰ ἐξέλθῃς τοῦ χρυσοῦ κλωβοῦ, τοῦ καλουμένου φρούριον τοῦ Βίλνες.

Ἡ Κάριν προσέβλεψε τὸν σύζυγόν της καὶ ἐστέναξεν ἀντὶ νὰ ἀπαντήσῃ.

— Ἄκουσε, Κάριν, δύναμαι χάρις εἰς τοὺς νόμους μας, νὰ σοὶ ἀνοίξω τὴν θύραν· θέλεις νὰ γίνῃς καὶ πάλιν Κάριν ἡ ἀοιδός;

Ἡ νέα γυνὴ ἔκυψε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν χειρῶν της.

— Ὦ! σὲ ἐννοῶ, μὴ προσπαθῇς νὰ ἀποκριθῇς. Πολὺ καλὰ, κυρία, ἀπὸ αὔριον θέλω ἐνασχοληθῆ ἐπὶ τούτου.

Καὶ λέγων ταῦτα ὁ κόμης ἐξῆλθε. Φθὰς ἐπὶ τῆς οὐδοῦ ἐπεστράφη καὶ ἔμεινε ἀκίνητος· ἡ Κάριν ἔμεινεν εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, χωρὶς νὰ τὸν ἀνακαλέσῃ!..

Ὅτε ὁ δυστυχὴς σύζυγος εὑρέθη μόνος ἐν τῷ θαλάμῳ του ἤρξατο κλαίων.

Μετὰ ἕνα μῆνα ἀφοῦ ταῦτα συνέβησαν ἐγένετο ἡ διάζευξις τοῦ κόμητος καὶ τῆς κομήσσης Ἔριγκ· ἡ δὲ Κάριν ἑτοιμάζετο πρὸς ἀναχώρησιν.

Ἡ τελευταία ἡμέρα ἔφθασε. Κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ ἀποχωρισμοῦ ὁ κόμης τὴν ἔσφιγγεν ἐπὶ τοῦ στήθους του, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ προφέρῃ λέξιν. Εἶτα ἐννοῶν ὅ,τι αἱ στιγμαὶ αὗται ἔχουσι τὸ ὀδυνηρὸν ἀπεχωρίσθη βιαίως τῆς Κάριν καὶ ἀπεχώρησε εἰς τὸ οἴκημά του. Ἐκεῖ, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων πλήρεις δακρύων, ἀπηλπισμένος ἔπεσε πάσχων δεινῶς. Μετά τινας στιγμὰς ὁ κρότος ἀμάξης τὸν ἐξήγειρε τῆς ἐκλύσεως ταύτης καὶ στὰς ἐπὶ τοῦ παραθύρου εἶδε τὴν Κάριν φεύγουσαν.

— Ἡ εὐτυχία μου φεύγει!... ἐψιθύρισεν.

(*Ἀκολουθεῖ*).

Ἀ. Βαμπᾶς.

Ο ΣΑΛΠΙΓΚΤΗΣ ΤΟΥ ΒΕΡΕΖΙΝΑ.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

ὑπὸ

ΕΠΑΜΙΝΩΝΔΑ ΣΧΙΝΑ.

(Συνέχεια. Ἴδε φυλ. 23 καὶ 24.)

—ο—

Ἀλλ' αἴφνης ἐκεῖνος ἐσταμάτησεν ἀποτόμως.

— Ἀκούεις; εἶπε.

— Τί λοιπόν;

— Θόρυβόν τινα μεμακρυσμένον..: ἐκεῖ κάτω...

— Δὲν ἀκούω τίποτε.

— Φαίνεται ὡς ἵλη ἱππικοῦ βαδίζουσα.

— Ἀλλὰ, εἶπεν ἡ Σωσσάννη, εἶναι ὁ μύλος τοῦ Βαζὰρν, ὅστις στρέφεται.

— Μὲ φαίνεται ὅτι βλέπω στρατιώτας πανταχοῦ, ἐψιθύρισεν ὁ Γκαλουμπέτ.

Καὶ εἰσῆλθε μετὰ τῆς Σωσσάννης εἰς τὴν ἔπαυλιν.

Φραγκίσκος ὁ Μανσὼτ ἦτον κατὰ τὰ τρία τέταρτα μεθυσμένος· ἀλλ' *ἔκαμνε καλὸ κρασί.*

— Ἐμπρὸς, παιδιά! ἔλεγεν, ἐμπρός! .. Πρέπει νὰ χορεύσωμεν . . . Αὔριον εἶναι Κυριακή . . . χόρτον *ἐκάμαμεν* . . . Ἀλλὰ ποῦ εἶναι λοιπὸν ὁ Γκαλουμπέτ;

— Ἰδοὺ αὐτὸς, εἶπεν ἡ Σωσσάννη.

Καὶ ἔσπρωξε τὸν πτωχὸν Γκαλουμπὲτ εἰς τὸ μέσον τῆς αἰθούσης.

— Ἀλλὰ πόθεν ἔρχεσαι *βρέ;* εἶπεν ὁ ἐνοικιαστής. Ἐνόμιζα ὅτι ἐπῆγες εἰς τὸν πόλεμον! . . . .

— Μὴ μὲ περιπαίζετε, αὐθέντα, εἶπεν ὁ Γκαλουμπέτ· γινώσκεται καλῶς ὅτι δὲν θέλω νὰ γείνω στρατιώτης.

— Θὰ γείνῃς, εἶπεν ὁ ἐνοικιαστής.

— Ναὶ, ἐὰν ὁ ἀριθμός του τύχῃ κακὸς, εἶπεν ἡ Σωσσάνη.

— Θὰ τύχῃ κακός! εἶπε πεισματωδῶς ὁ ἐνοικιαστής.

— Θὰ τύχῃ καλός! ἐπανέλαβεν ἡ Σωσσάννη.

— Ὅπως ὁ Θεὸς θελήσῃ! ἐπανέλαβεν Φραγκίσκος ὁ Μανσώτ· ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐμποδίζει νὰ μᾶς παίξῃ ἕνα χορόν. Ἐμπρὸς, Ἀνσέλμε, ποῦ εἶναι τὸ ὄργανόν σου;

Τὸ *Γκαλουμπέτ* (¹), ὡς μαντεύει πᾶς τις, ἦτο παρωνύμιον καὶ τὸ παρωνύμιον τοῦτο προήρχετο ἐκ τοῦ δευτέρου ἐπαγγέλματος τοῦ Ἀνσέλμου.

Ὁ νέος χωρικὸς ἦτο γεωργὸς τὰς καθημερινὰς καὶ παιγνιδιάτωρ τὴν Κυριακήν.

Περιέτρεχε, τὰς ἑορτὰς, ἀπὸ *παρέας* εἰς *παρέαν*, καὶ ἀπὸ συναθροίσεως εἰς συνάθροισιν, ὅπως χορεύσωσιν εἰς τὸν ἦχον τοῦ ὀξυαύλου καὶ τοῦ τυμπάνου.

Ὁ Ἀνσέλμος εἶχε τοσαύτην ἐπιθυμίαν ν' ἀρέσκῃ εἰς τὸν ἐνοικιαστὴν Φραγκίσκον τὸν Μανσὼτ, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα ἠγάπα, ὥστε δὲν ἐπερίμενε νὰ τὸν παρακαλέσωσιν.

Ἐξεκρέμασε τὸ τύμπανόν του, τὸ ὁποῖον ἐκρέματο ἐπὶ τοῦ τοίχου τῆς αἰθούσης, παρὰ τὴν ἐκ ξύλου ἀπιδέας πινακοθήκην, ἔφερε τὸν ὀξύαυλον εἰς τὰ χείλη καὶ ἤρξατο νὰ παίζῃ ἕνα ἀντίχορον (contredanse).

(¹) Galoubet, εἶδος αὐλοῦ.

Ἦτο τὸ σημεῖον.

Φραγκίσκος ὁ Μανσὼτ ἥρπασε Μαριάνναν τὴν σύζυγόν του καὶ ἠθέλησε νὰ γείνῃ ἀντιμέτωπος τῆς Σωσσάννης, ἥτις ἐχόρευε μετὰ Σίμωνος τοῦ βοσκοῦ· ἡ αἴθουσα τοῦ χοροῦ, ἥτις μόνον φῶς εἶχε τὴν ἐπὶ οὐρανοῦ ἀνωφέλου κυλιομένην σελήνην, μετεβλήθη εἰς ἀλώνιον σίτου.

Ἀλλ' αἴφνης, εἰς τὴν ὡραιοτέραν στιγμὴν τῆς πανηγύρεως, ὁ ὀξύαυλος ἐσίγησε, τὸ τύμπανον ἔπαυσε ν' ἀντηχῇ καὶ οἱ χορευταὶ ἔμειναν μὲ τὸν πόδα ἐναέριον.

— Ἀλλὰ τί τρέχει λοιπόν; ἐκραύγασε Φραγκίσκος ὁ Μανσώτ.

— Ἔσκασε τὸ τύμπανόν σου; ἠρώτησεν Ἀμάνδος Ζουΐλλὺ, ὁ γεωργός.

— Ἐτρελλάθης; εἶπεν ἡ Σωσσάνη.

Ὁ Γκαλουμπὲτ ἦτον ἄφωνος καὶ ὡσεὶ ἀπολιθωμένος, τὸν τράχηλον τεταμμένον, τὸ στόμα χαῖνον. Θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι προσεβλήθη ὑπὸ εἴδους τινὸς γενικῆς παραλυσίας.

— Ἀλλὰ τί ἔχεις λοιπὸν, βρὲ ἄνθρωπε; ἐπανέλαβεν ὁ ἐνοικιαστής.

— Ἀκούσατε . . . εἶπε τέλος αὐτός; Καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς ἀνατολὰς, πρὸς τὸ μέρος τοῦ Βαζάρν.

— Εἶναι ὁ μύλος, ἐπανέλαβεν ἡ Σωσσάννη.

— Ὄχι . . . ὄχι . . . εἶναι ὁ καλπασμὸς πολλῶν ἵππων, ἐψιθύρισεν ὁ Γκαλουμπέτ.

— Ἄ! δειλέ! ἄ! ἄνανδρε! ἐκραύγασεν ὁ ἐνοικιαστής, ἰδοὺ σὲ καταλαμβάνει φόβος! . . . Ἐνῷ ὡμίλει οὕτως, ἡ σελήνη ἔδειξεν εἰς τὸν ὁρίζοντα λευκοὺς σπινθῆρας καὶ ὁ κρότος, τὸν ὁποῖον ὁ Γκαλουμπὲτ ἤκουσεν, ἀπέβαινε μᾶλλον διακεκριμμένος.

— Εἶναι, μὰ τὴν πίστιν μου, ἀληθές! εἶπεν ὁ ἐνοικιαστής, εἶναι εἷς οὐλαμὸς ἱππικοῦ.

Τῷόντι, μετὰ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας, τριάκοντα περίπου ἱππεῖς εἰσῆλθον εἰς τὴν αὐλὴν τῆς ἐπαύλεως, διὰ νὰ καταλύσωσι.

Καὶ, ἐνῷ Ἀνσέλμος ὁ Γκαλουμπὲτ ἔτρεχε νὰ κρυβῇ, ἡ Μυοννέττη ἀφῆκε φωνὴν τρόμου καὶ θλίψεως.

Ὁ ἀξιωματικὸς, ὅστις ἐδιοίκει τοὺς οὐσσάρους δὲν ἦτον ἄλλος παρὰ ὁ Μαρκελῖνος, ὁ κακὸς ἐκεῖνος νέος, τοῦ ὁποίου αὕτη ἀπέφυγε τὴν χεῖρα.

II.

Ὁ ἔρως ἢ τὸ μῖσος μόνα εἰσὶν ὀξυδερκῆ.

Δύο ὄντα εἶχον ἀναγνωρίσει τὸν Μαρκελῖνον εἰς τὸ πρῶτον βλέμμα καὶ ἄνευ ἀνάγκης νὰ τὸν παρατηρήσωσι δὶς, ὡς οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι τῆς ἐπαύλεως, οἵτινες δὲν ἐδύναντο νὰ συνέλθωσιν ἐκ τοῦ κεντημένου ὡραίου ἐνδύματος καὶ τῆς χρυσῆς ἐπωμίδος τοῦ ὑπολοχαγοῦ.

Τὰ δύο ταῦτα ὄντα ἦσαν ὁ Γκαλουμπὲτ Ἀνσέλμος καὶ ἡ Μυοννέττη.

Ὁ Γκαλουμπὲτ εἶχεν ἐπωφεληθῆ τῆς ταραχῆς τῆς ἐπελθούσης ἐκ τῆς ἀφίξεως τῶν οὐσσάρων, ὅπως σωθῇ εἰς τοὺς ἀγρούς.

Ἡ Μυοννέττη ἀφῆκε κραυγὴν καὶ ἔπεσε λειποθυμοῦσα εἰς τοὺς βραχίονας τῆς Σωσσάννης. Ἀλλὰ Φραγκίσκος ὁ Μανσὼτ ἐχρειάσθη ὁλόκληρον τέταρτον ὥρας, ὅπως ἀναγνωρίσῃ τὸν ἄνθρωπόν του.

Δὲν εἶχε παρατηρήσει εἰμὴ τὸν βαθμόν· δὲν εἶχεν ἀκούσει εἰμὴ τὸν θόρυβον τῶν πτερνιστήρων ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου τῆς αὐλῆς καὶ τὸν κρότον τῆς σπάθης ἐπὶ τοῦ κορμοῦ ὑποδημάτων στερεῶν.

Εἶχε καλέσει τὸν Μαρκελῖνον· ἀξιωματικέ μου, καπετάνιε μου, καὶ ὁδηγήσας αὐτὸν εἰς τὸν σταῦλον καὶ τὰς ἀποθήκας τῷ ἔδειξεν ὅτι εἶχε θέσιν διὰ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς ἵππους, φορβὴν καὶ ζωοτροφίας.

Ἀπησχολημένοι ὑπὸ τῶν οὐσσάρων, οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι τῆς ἐπαύλεως, δὲν ἔδωκαν πλέον προσοχὴν εἰς τὸν Μαρκελῖνον, καὶ εἶχε παρατηρηθῆ ὀλίγον ἡ φυγὴ τοῦ Γκαλουμπὲτ καὶ ὁ τρόμος, ὅστις εἶχε κυριεύσει τὴν Μυοννέττην, τὴν ὁποίαν ἡ Σωσσάννη ἔσπευσε νὰ ὁδηγήσῃ εἰς τὸ δωμάτιόν της. Μόλις, ἐπανελθὼν ἐκ τῶν σταύλων καὶ εἰσερχόμενος εἰς τὴν ἰσώγαιον αἴθουσαν τῆς ἐπαύλεως μετὰ λυχνίας ἀνὰ χεῖρας, ὁ ἐνοικιαστὴς ἀφῆκε νὰ τῷ ἐκφύγῃ ἔκφρασις ἐκπλήξεως.

Αἱ ἀκτῖνες τῆς λυχνίας ἔπιπτον καθέτως ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ἀξιωματικοῦ.

— Γιὰ τὸ αἷμα τοῦ Θεοῦ! ὡς ἔλεγεν ὁ συνταγματάρχης μου τῶν φυλάκων γάλλων, εἶναι δυνατὸν; ἐκραύγασε Φραγκίσκος ὁ Μανσώτ.

— Τὰ πάντα δυνατὰ, εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς μειδιῶν.

— Ὁ Μαρκελῖνος!

— Διατί ὄχι;

— Πῶς, εἶσαι σὺ, παιδί μου;

— Ἀλλ' ἀναμφιβόλως, μπάρμπα Φραγκίσκε, εἶμαι ἐγὼ καὶ ἔρχομαι νὰ σὰς ἴδω . . . . . οὐχὶ διότι ἦτον ὁ δρόμος μου, καθόσον ἐδυνάμην νὰ μηκύνω τὴν πορείαν τῶν ἀνθρώπων μου ἐπὶ μίαν ἔτι λεύγαν καὶ νὰ φθάσω εἰς Μαίλλυ-λα-βίλλ, ἀλλὰ διότι εἶναι εὐχάριστον πάντοτε νὰ ἐπαναβλέπῃ τις τοὺς ἀρχαίους αὐτοῦ φίλους.

— Ἀλλ' εἶσαι ἓν ἄξιον παλληκάρι, εἶπεν ὁ ἐνοικιαστής. Μετὰ τοῦτο, συγγνώμην, συγχώρησιν, ἔχω ἴσως ἄδικον νὰ σοὶ ὁμιλῶ ἐνικῶς τώρα, ὅτε εἶσαι ἀξιωματικός.

— Ἀλλ' ὄχι, μπάρμπα Φραγκίσκε. Ὁμιλεῖ ἐνικῶς τοὐναντίον, τοῦτο μ' εὐχαριστεῖ.

— Ἐδείπνησες;

— Μὰ τὴν πίστιν μου! ὄχι καὶ ἀποθνήσκω τῆς πείνης.

— Λοιπὸν θὰ σοῦ βαστάσω συντροφιάν.

Καὶ ὁ ἐνοικιαστὴς ἐκάλεσεν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους του, κραυγάζων ὅσῳ ἐδύνατο δυνατώτερα νὰ ἑτοιμάσωσι δεῖπνον εἰς τὸν Κ. ὑπολοχαγὸν Μαρκελῖνον.

Ἡ μικρὰ στρατιωτικὴ ἑορτὴ, ἥτις εἶχε διαρκέσει ἀπὸ πρωΐας, ἐπανήρχισε, δηλαδὴ ἠνοίχθη νέος τόννος, τοῦ ὁποίου ἐστραγγάλισαν τὸν τύλον ἐν μέσῃ τῇ αὐλῇ καὶ οὕτως, πολὺ μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ἡ ἔπαυλις τοῦ Κριζενὸν, ἡ συνήθως τοσοῦτον ἥσυχος, ἦν πλήρης ταραχῆς καὶ θορύβου.

Ἀλλὰ οὔτε ἡ Μυοννέττη, οὔτε ἡ Σωσσάννη, οὔτε ὁ Γκαλουμπὲτ ἐπεφάνησαν.

Τέλος οἱ οὐσσάροι ἐξηπλώθησαν ἐν τῇ αὐλῇ, πλησίον τῶν ἵππων των, οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐπαύλεως ἐπῆγαν νὰ κοιμηθῶσι καὶ τρία μόνον πρόσωπα ἔμειναν ἐν τῇ ἰσωγαίῳ αἰθούσῃ.

(*Ἀκολουθεῖ*).

ΑΤΤΙΚΑ ΠΑΡΕΡΓΑ.

I.

Πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν, ὡς ἐνθυμεῖται ὁ ἀναγνώστης, ὑπεσχέθην νὰ ἐπανέλθω καὶ πάλιν λαμβάνων ὁδηγὸν τὸν καλὸν Λουκιανὸν, ὅστις, ὡς ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς, φλύαρος ἀρκετὰ καὶ πολυπράγμων τυγχάνων, ἤλπιζον ὅτι ἐὰν δὲν κατώρθωσε νὰ θέλξῃ, οὐχ ἧττον οὐδὲ νὰ ἀποκοιμίσῃ τοὺς ἀναγνώστας μου ηὐτύχησεν. Ὀνομάζω δὲ εὐτυχίαν τοῦτο, διότι κατὰ τὴν σημερινὴν ἐποχὴν, ὅτε τόσα ἐπαγωγὰ ἐκτυποῦνται βιβλία, ἀφαιροῦντα τὸν ὕπνον ἀπὸ τὰ ὡραῖα τῶν ἀναγνωστριῶν μου βλέφαρα, δὲν εἶναι μικρὸν εὐτύχημα διὰ τὸν ὅστις δυνηθῇ νὰ φέρῃ τὸν ὕπνον καὶ ἀναπαύσῃ τοὺς κεκμηκότας ὀφθαλμούς. Εἶπον λοιπὸν τότε καλὴν ἐντάμωσιν, ἀλλὰ μετὰ πολλοῦ τοῦ φόβου, σᾶς ὁμολογῶ εἰλικρινῶς — καὶ πρέπει νὰ μὲ πιστεύσητε, ἀφοῦ γνωρίζητε πόσον εἰλικρινῶς σεῖς αὐτοὶ ἐξομολογήθητε — τὰς ἀρετάς σας — κατὰ τὰς ἁγίας ταύτας ἡμέρας — ἀμφιβάλλων ἐὰν ἔπρεπε νὰ ἐπανέλθω· διότι ἐὰν ὁ φίλος μου Λουκιανὸς ἔπαιξε καλῶς τὸ μέρος του, ἐγὼ ὅμως, ὁ πεζὸς, οὕτω ξηρῶς περὶ τὴν ἀφήγησιν ἐξέθηκα τὰ πράγματα, ὥστε ἐφοβούμην μὴ καὶ τὸν καλὸν αὐτὸν φίλον ἐζημίωσα. Ἀπεφάσισα ὅμως μετὰ μακρὰν σκέψιν καὶ εἶπον κατ' ἐμαυτόν: « ἂς ἐξομολογηθῶ ἄνευ πλέον περιστροφῶν τὴν ἀδυναμίαν μου, ἂς εἴπω καθαρὰ τὸ ἀτύχημά μου — δὲν εἶμαι ἀναβάτης δεξιὸς τοῦ Πηγάσου — καὶ τότε εἶναι ἀδύνατον ἡ ὡραία μου ἀναγνώστρια νὰ μὴ δειχθῇ συγκαταβατικὴ εἰς ὅ,τι δύναμαι, συμπαθοῦσα ἐπὶ τῷ δυστυχήματί μου, κατὰ τὰς ἡμέρας μάλιστα ταύτας, ὅτε ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδία εἶναι μεστὰ συμπαθῶν αἰσθημάτων, καὶ νὰ δεχθῇ τὰ ἀχάριτα καὶ ἀνούσια πεζολογήματά μου. » Βλέπετε ὅτι δὲν γνωρίζω παντελῶς τί καλεῖται ἐγωϊσμός!

Μὴ παραξενεύεσθε δὲ, καλοί μου ἀναγνῶσται, ὅτι περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι τὰς ἀναγνωστρίας, εἶναι νόσημα κοινὸν ὅλων τῶν συγκολλούντων πέντε λέξεις τὴν μίαν κατόπι τῆς ἄλλης νὰ πιστεύωσιν ὅτι ἔχουσιν ἀναγνώστας, ὅτι ἔχουσιν ἀναγνωστρίας καὶ ὅτι μάλιστα αὗται εἶναι καὶ ὡραῖαι, ὅπερ, κατ' ἐμὲ, ἐὰν δὲν εἶναι σπάνιον δὲν εἶναι ὅμως καὶ σύνηθες. Εὐτυχεῖς οἱ οὕτω βαυκαλιζόμενοι! ἐγὼ δὲ, ἐὰν ἡ εὐτυχία σύγκηται εἰς τόσον μικρὰ, δὲν εἶμαι ὁ δυστυχέστερος τῶν συγκολλούντων τὰς λέξεις, ἐπειδὴ ἐξ ὅσων γνωρίζω — εἶναι ἀληθὲς ὅτι δὲν γνωρίζω πολλὰς — μία μόνον εἶναι — ὄχι ἄσχημος — ἀλλὰ ὀλίγον ὡραία.

— Ἄρα γε νὰ μὲ γνωρίζῃ; ἴσως ἐρωτήσει καθ' ἑαυτὴν ἀναγνώστριά τις. Εὐτυχῶς ὄχι· μόνον οἱ ἱεροκήρυκες γνωρίζουσιν ἐκ τοῦ πλησίον τὰς ἀκροωμένας αὐτῶν.

Τοιαῦτά τινα διαλογιζόμην ἡμέρας τινὰς μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ προηγουμένου φύλλου ὅτε πολλοὶ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων ἐχαιρέτησαν τὸν Λουκιανὸν οὕτω εὐνοϊκῶς, ὥστε ἔλαβον θάρρος· διότι ἡ ἐπιτυχία τοῦ φίλου μου εἶναι ἐπιτυχία ἐμὴ, καὶ ἀπεφάσισα τὴν ἐξακολούθησιν τῶν *Ἀττικῶν παρέργων*· ἀλλ' ἐννοεῖται ὑπὸ τὴν συνδρομὴν τοῦ καλοῦ Λουκιανοῦ.

Ὅπως ἠξεύρετε ὅμως δὲν ἀρκεῖ νὰ ἀποφασίσῃ τις νὰ πράξῃ τι, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸ πράξῃ· ἐσκεπτόμην λοιπὸν τίνι τρόπῳ νὰ κατακτήσω τὸν φίλον, ὅτε ἤκουσα βηματισμοὺς εἰς τὴν κλίμακα καὶ μετ' ὀλίγον ἐνεφανίσθη ἐπὶ τῆς οὐδοῦ χαρωπός.

— Δὲν ἠξεύρεις, φίλε μου, τῷ εἶπον μετὰ τὰς συνήθεις προσαγορεύσεις, πόσας συγχαρητηρίους ἔχεις ἐπιστολάς.

— Ἐγώ! τίνος ἕνεκεν;

— Ἐπὶ τῷ ὅτι μοὶ ἐγένεσο θεῖος συνοδὸς τὸ παρελθὸν δεκαπενθήμερον.

— Τότε λοιπὸν νὰ μὴ σὲ ἀφήσω ποτέ· ἀλλὰ λέγε με πόθεν προέρχονται αἱ ἐπιστολαί· ἀπὸ γέροντας, ἀπὸ νέας;

— Λάβε καὶ ἀνάγνωσον αὐτάς· ἐγὼ δὲ σὲ εὐχαριστῶ ἐπὶ τῇ ὑποσχέσει ἣν μοὶ ἔδωκες τώρα.

Ἀφοῦ ἀνέγνωσεν αὐτάς:

— Καὶ πάλιν ἐπαναλαμβάνω τὴν ὑπόσχεσίν μου· ἐνδύσου λοιπὸν νὰ ἐξέλθωμεν καὶ πιστεύω ὅτι κἄτι καλὸν θέλομεν συναντήσει σήμερον.

— Σήμερον, μεγάλην πέμπτην, δὲν πιστεύω.

— Ἴσα, ἴσα, σήμερον ὁ κόσμος εὑρίσκεται εἰς κίνησιν παρασκευαζόμενος διὰ τὸ Πάσχα· ἀγοράζει ἀρνία, αὐγὰ, κηρία· αἱ κυρίαι ταινίας, τρίχαπτα, προβάλλουν τὰ φορέματά των, ἀγοράζουν διαφόρους κοσμητικὰς οὐσίας καὶ ἐν γένει αἱ Ἀθῆναι εὑρίσκονται ἄνω κάτω.

— Ἄγωμεν λοιπόν.

II.

Ἠρξάμεθα ἐκ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ καὶ εἴδομεν περὶ τὰ μέσα ταύτης σημαίας πολυχρόους κυμαινομένας ἐνώπιον παντοπωλείου καὶ πλῆθος ἀνθρώπων παραστεκομένων· ἦτο δὲ κατὰ εἰθισμένα τόπος κηροῦ πωλήσεως. Προϊόντες ἐκεῖθεν ἀφίχθημεν παρὰ τῇ Καπνικαρέᾳ ὅπου πλησίον ἐπίσης ποικίλαι σημαῖαι ἐκυμαίνοντο καὶ εἰκόνες ἀνήρτηντο πολλαὶ, πλῆθὺς δ' ἀνθρώπων παρεγένετο ἡδέως θεωμένων ταύτας.

Ἐπλησιάσαμεν.

—« Παρατήρησε, ἔλεγέ τις εἰς τὸν σύντροφόν του, τὴν εἰκόνα ἐκείνην· πόσον εἶναι ὡραία, πόσον ἔχει ἐλαφρὸν τὸ ἐρύθημα καὶ δροσερὰν τὴν χροιὰν, τὸ δὲ δέρμα της εἶναι τόσον ἁπαλὸν καὶ λευκὸν, ὥστε φαίνεται ὅτι ἐλήφθη ἐκ πρωτοτύπου τουρκικοῦ χαρεμίου.

Προσέβλεψα καὶ ἐγὼ τότε καὶ, τῷ ὄντι, εἶδον εἰκόνα γυναικὸς νωχελῶς ἐξηπλωμένης, ἥτις ἤγγιζεν ἐλαφρῶς διὰ τοῦ δακτύλου τὸν ἕνα τῶν μαστῶν αὐτῆς, οἵτινες ὑπεξέφευγον τοῦ ἐλαφροῦ αὐτῶν καλύμματος καὶ ἵσταντο μᾶλλον, εἰ δυνατὸν εἰπεῖν, ἢ ἐκρέμαντο ἐπὶ τοῦ ὡς ὁ ἀλάβαστρος λευκοῦ στήθους της, καὶ ἔβλεπεν αὐτοὺς ἡδέως ὡς νεᾶνις μέλλουσα νὰ κατακλιθῇ. Εἶχέ τι τὸ σκανδαλῶδες ἡ εἰκὼν αὕτη καὶ ἀπέστρεψα τοὺς ὀφθαλμούς.

— « Καὶ πιστεύω, ἐξηκολούθησεν ὁ προλαλήσας περαίνων τὰς καλλιτεχνικὰς σκέψεις του, ὅτι εἶναι Κιρκασία· ἰδὲ πόσον ἔχει γλυκὺ τὸ βλέμμα καὶ τὸ μειδίαμα χάριεν· δὲν σοὶ φαίνεται ὅτι τὰ χείλη της ζητοῦν τὸ φίλημα;

— Σὲ βεβαιῶ, φίλε μου μὲ εἶπεν ὁ Λουκιανὸς, ἐὰν μὴ οἱ ἀγορασταὶ ἦσαν κεκμηκότες τὰς αἰσθήσεις ἐκ τῆς ἐπὶ τεσσαράκοντα μακρὰς ἡμέρας *καταναλώσεως* ἐλαίου, οἴνου, χαβιαρίου μαύρου, χαβιαρίου ἐρυθροῦ, τῶν παντοίων θαλασσίων καρπῶν, τοῦ αὐγοταράχου καὶ τῶν τοιούτων, τὰ ὁποῖα ὡς γνωρίζεις, εἶναι *ἀποκοιμιστικὰ* τῶν αἰσθήσεων, ἀλλ' ἔτρωγον ἀρνίον καὶ ζωμὸν βοὸς δὲν ἠξεύρω ὁποίων σκανδάλων ἤθελε γίνει πρόξενος καὶ ὁποῖα τινὰ ἠθέλαμεν ἀκούσει. Ὁπωσδήποτε ὅμως δὲν φρονῶ ὅτι ἔπρεπεν οἱ ἐρχόμενοι νὰ ἀγοράσωσι τὴν λαμπάδα των διὰ τὰς ἁγίας ταύτας νύκτας, οἱ πλεῖστοι μάλιστα ἐξομολογημένοι καὶ ἕτοιμοι νὰ μεταλάβωσιν αὔριον ἢ μεθαύριον, νὰ βλέπωσι τοιαύτας σκηνὰς, αἵτινες δυνατὸν νὰ ταράξωσι τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς των.

Ἔλαβον ἐκ τοῦ βραχίονος τὸν φίλον μου, χωρὶς νὰ τῷ ἀποκριθῶ, συναισθανόμενος τὸ ὀρθὸν τῶν παρατηρήσεών του, καὶ ἀπήλθομεν ἐκεῖθεν πρὸς τὴν ὁδὸν Αἰόλου διευθυνόμενοι. Ἐνταῦθα πλέον ἡ ὁδὸς εἶχεν ὄψιν πόλεως ὑποδεχομένης τὴν ἐθνοφυλακήν της νικηφόρον· ἀψίδες, ἀετώματα, στῆλαι ἐκ μυρσίνης κεκοσμημέναι καὶ σημαῖαι παντοῖαι ἀνήκουσαι εἰς ἔθνη γνωστὰ ἢ ἄγνωστα, ὑπαρκτὰ ἢ μὴ, σημαντικαὶ ἐννοίας ἢ ἰδιοτρόπου φαντασίας γεννήματα ἐκυμαίνοντο ἐνίοτε καλύπτουσαι γυμνὰ ἀγάλματα ἀμφοτέρων τῶν φύλων τῆς κερδοσκοπικῆς τέχνης τῶν Ἰταλῶν, λαὸς δὲ χάσκων περιεσκόπει ταῦτα πάντα καὶ ἤκουεν ἄλλου τινὸς τὰς κοσμίας παρατηρήσεις.

Προέβημεν ἐκεῖθεν ὁμοίας παραστάσεις συναντόντες, ἕως ἐκεῖ που πλησίον εἴς τι παντοπωλεῖον, ὅπου ἔκειντο ἁπλούστατα τὰ πρὸς πώλησιν ἀντικείμενα ἄνευ κόσμου καὶ ἐπιδείξεως· ἀντὶ δὲ πάντων τούτων ὑπῆρχε μία μόνη εἰκὼν φυσικοῦ σχεδὸν μεγέθους, ἀλλ' ἀνταξία πολλῶν, παριστῶσα δέσποιναν ἱσπανίδα ἀτημελήτως λίαν κεκαλυμμένην καὶ παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῖς νέον ἰδάλγον κιθαρῳδοῦντα.

— Βλέπεις, μὲ εἶπεν ὁ Λουκιανὸς, πόσον ἐπροώδευσεν ἡ κοινωνία μας· ὁ παντοπώλης αὐτὸς εἶναι δεινὸς περὶ τὴν αἰσθητικήν· φοβούμενος μὴ ὁ περιττὸς στολισμὸς ἐπισύρει τὴν προσοχὴν τοῦ θεατοῦ ἐκ τῆς σεμνῆς εἰκόνος του ἔθηκε ταύτην μόνην καὶ εἰς θέσιν καταλληλοτάτην διὰ τὰς σκιάς· εἶναι θαῦμα αἱ παντοπῶλαι μας!

Ἐπιστρέφομεν ἐκεῖθεν οἴκαδε ἀναλογιζόμενοι ὅτι ἦτο ἡ ἡμέρα τῆς τοῦ λυτρωτοῦ σταυρώσεως, καθ' ἣν εἴδομεν τὰ σεμνὰ ταῦτα ἀντικείμενα, ὅσα περιεγράψαμεν καὶ ἄλλα τούτων χειρότερα, εἰς τὴν χριστιανικὴν τῶν Ἀθηνῶν πόλιν, ὅτε διαβαίνοντες ἔμπροσθεν προμηθευτικοῦ τινος καταστήματος οὐδὲν ἐμπόρευμα περιέχοντος ἠκούσαμεν τὸν ἀκόλουθον διάλογον.

— Λοιπὸν τί πωλεῖς; ἔλεγε χωρικός τις τῶν περιχώρων ἐλθὼν νὰ προμηθευθῇ τὰς λαμπάδας τῆς οἰκογενείας του.

Ὁ ἔμπορος, ὁ ἱστάμενος μόνος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κενοῦ καταστήματός του, θέλων νὰ γελάσῃ μὲ τὸν ἁπλοϊκὸν χωρικόν.

— Κεφαλὰς γαδάρων, τῷ ἀπεκρίθη.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὑπέλαβεν ὁ χωρικὸς, φαίνεται ὅτι ἔχετε μεγάλην ἐξόδευσιν· διότι παρατηρῶ ὅτι μία μόνον ἔμεινεν εἰς τὸ ἐργαστῆρι σας.

Καὶ ᾤχετο ἄπλετον γελῶν ἀφήσας τὸν ἀστὸν ἔμπορον ἄναυδον.

— Νομίζω, μὲ εἶπεν ὁ Λουκιανὸς, ὅτι οὐδέποτε ἴσως ἄλλοτε ἐφηρμόζετο τὸ τοῦ **Gresset.**

Vous autres fortes têtes
Vous voilà, vous prenez tous les
gens pour des bêtes]

— Ἦτο καταλληλοτάτη, τῷ εἶπον.

— Καὶ ἐντούτοις νὰ σὲ διηγηθῶ μίαν ἄλλην ἀπόκρισιν εὐφυεστέραν κατ' ἐμέ. Προχθὲς τὸ ἑσπέρας ἤμην εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Ν··· ὅπου, ὡς γνωρίζεις, συχνάζουσιν αἱ ἐπισημότητες τοῦ τόπου μας· ἡ δεσποινὶς Μ··· ἡ τόσον λεπτὴ σκώπτρια ἠρώτα τινὰ περὶ οὗ πολὺς ἐγένετο ἐσχάτως φιλολογικὸς λόγος:

— « Πῶς δὲν ἐπεχειρήσατε νὰ γράψητε κωμῳδίας;

— « Ἀπελπίσθην, κυρία μου, ἀφοῦ ἀνέγνωσα τὸν Μολιέρον, ἀπεκρίθη ὁ μετριόφρων ποιητής.

— « Ἀλλὰ τότε λοιπὸν φαίνεται ὅτι δὲν ἀνεγνώσατε, κύριε τὸν Μαφέη (*) ὑπέλαβεν αὕτη κακεντρεχῶς μειδιῶσα.

— Δὲν ἐνθυμοῦμαι τῇ ἀπεκρίθη ἐκεῖνος διότι μοὶ ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν ἄλλος τις διάλογος· ἀδελφὴ ἔλεγε πρὸς τὸν ἀδελφόν της, νεανίαν δεκαοκταετῆ καὶ λίαν ζωηρόν:

— « Δὲν μὲ λέγεις, Νίκο, πότε θὰ φρονιμεύσῃς;

— « Ὅταν σύ θὰ παύσῃς νὰ ἐργολαβῇς, ἀδελφή μου.

— « Ὦ! τὸν ἀνόητον! τρελλὸς θ' ἀποθάνῃ!

— Σὲ βεβαιῶ, φίλε μου, εἶπον τῷ Λουκιανῷ, εἶσαι ὁ καλός μου δαίμων· ἄνευ σοῦ ἤθελον νυστάξει οἱ ἀναγνῶσταί μου.

— Θέλεις νὰ σὲ διηγηθῶ καὶ ἓν ἄλλο ἀνέκδοτον, τὸ ὁποῖον μοὶ διηγήθησαν ὡς συμβὰν εἰς ἓν ὑπουργεῖον; ἄκουσε. Ὑπάρχει τμηματάρχης τις γνωστὸς ἐπὶ ἀγραμματοσύνη, εἷς ἐπηρμένος, εἷς κοῦφος, εἷς **Jean-nul**, ὅπως λέγουν οἱ γάλλοι, ὅστις θέλει νὰ θεωρῆται πεπαιδευμένος καὶ διορθώνει τοὺς ἄλλους. Ὁ κύριος λοιπὸν **Jean-nul** ἀνεγίνωσκέ ποτε ἔγγραφόν τι γραφὲν ὑπό τινος ὑπαλλήλου καὶ:

— « Τί εἶν' αὐτά! ἀνέκραξε, τί θὰ 'πῇ *ληξάσης τῆς προθεσμίας.*

— « Ἀλλὰ πῶς; ἠρώτησεν εὐλαβῶς ὁ ὑπάλληλος.

— « Πῶς; τόσα ἔτη ὑπάλληλος καὶ δὲν ἔμαθες ἀκόμη ὅτι ὁ *παρακείμενος* λαμβάνει *αὔξησιν*; γράφε λοιπὸν *ληξασάσης* τῆς προθεσμίας.

— « Ἀλλὰ τότε, κύριε τμηματάρχα, ἂς ἀλλάξωμεν τὸν χρόνον διότι ἀφοῦ ὁ *παρακείμενός σας* εἶναι τόσον μακρὸς δὲν θὰ λήξῃ ποτὲ ἡ προθεσμία, ἀπεκρίθη εὐφυῶς ὁ ὑπάλληλος.

— « Τοῦτο δὲν εἶναι ἡμετέρα δουλειὰ ἀλλὰ τοῦ ὑπουργοῦ. Ἡμεῖς οὐδεμίαν μεταβολὴν δυνάμεθα νὰ φέρωμεν ἐπὶ τοῦ χρόνου τῆς προθεσμίας! ἀπεκρίθη ὁ εὐφυὴς **Jean-nul.**

— Ἠδυνάμην νὰ σὲ διηγηθῶ καὶ ἄλλα πολλὰ ἀνέκδοτα ἵνα μάθωσιν οἱ ἀναγνῶσταί σου καὶ μάλιστα τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐζωτερικοῦ, οἵτινες πιστεύουσιν ὅτι τὸ ἔδαφος τῆς Ἀττικῆς τελέως ἐξηντλήθη μηδὲ ὀλίγον σπινθῆρα πνεύματος κατὰ τῶν κούφων διαφυλάττον, ἀλλὰ καιρὸς νὰ σὲ ἀφήσω· αὔριον δὲ τὸ πρωὶ νὰ ἦσαι ἕτοιμος περὶ τὴν ἑννάτην νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἁγίας Εἰρήνης, ἔπου ὁ κύριος Λάτας θέλει ἐκφωνήσει λόγον, ὅστις, ὡς μὲ εἴπέ τις, θὰ ἦναι τὸ καλλιλογικὸν ἀριστούργημά του· διότι τὸν ἴδιον ἐξεφώνησε καὶ πέρυσι τὴν αὐτὴν ἡμέραν. Χαῖρε.

— Χαῖρε.

(*) Ὁ Μαφέη εἶναι ὁ συγγραφεὺς πολλῶν ἀρχαιολογικῶν συγγραμμάτων καὶ τῆς τραγῳδίας Ἠερέπης.

III.

Τὴν ἐπαύριον ἡμέραν παρασκευὴν ἐπορεύθημεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἁγίας Εἰρήνης, ὅπου πλῆθος μέγα ἀνθρώπων ἤκουε τοῦ εὐφραδοῦς καὶ μεγαλομνήμονος Διονυσίου Λάτα λαλοῦντος εἰς γλῶσσαν ἀνθηρὰν καὶ μεστὴν χάριτος.

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μεγάλα ὑπόσχεται, εἶπον τῷ Λουκιανῷ, ἀφοῦ μάλιστα καὶ οὕτω ἐλευθεριάζων φαίνεται.

Ἐνῷ ἔλεγον ταῦτα ὁ ἱεροκῆρυξ ἤρξατο συγκροτῶν τὸ δικάσαν τὸν Ἰησοῦν δικαστήριον, καὶ ἐδῶ μὲν ἔθεσε τὸν Πόντιον Πιλάτον ἐφ' ὑψηλοῦ καθήμενον, ἐκεῖ δὲ τὸν Ἰησοῦν εἰς τὴν ταπεινὴν τοῦ κατηγορουμένου θέσιν, εὐσταθῆ ὅμως καὶ γαλήνιον, καὶ παρέκει τοὺς καταμαρτυροῦντας αὐτοῦ· ὁ κύριος ὅμως Λάτας ἐνόμισε καλὸν νὰ φέρῃ καὶ ἀβοκάτους καὶ γεγονυῖα τῇ φωνῇ ἐκάλεσε τοὺς προφήτας πάντας ἐκ τῶν ἐγκάτων τῆς γῆς. Τοῦτο ἂς μᾶς συγχωρήσῃ ὁ κύριος Λάτας νὰ τῷ παρατηρήσωμεν ὅτι δὲν ἦτο πολὺ χριστιανικόν· διότι ὅταν ὁ ἱεροκῆρυξ ὁ διδάσκων ὅτι ἡ ἀρετὴ βραβεύεται ἐν τῷ οὐρανῷ παριστᾷ τοὺς προφήτας, τοὺς ἐκλεκτοὺς δηλαδὴ τοῦ Θεοῦ, ἐγκεκλεισμένους εἰς τὰ χθόνια τοῦ ᾅδου, ἡμεῖς οἱ ἄλλοι· τί θέλομεν σκεφθῆ· ἐν ᾧ καὶ χριστιανικώτερον καὶ ῥητορικώτερον θὰ ἦτο, ἀφοῦ ἐνόμισεν ἀναγκαίαν τὴν παρουσίαν τῶν προφητῶν, νὰ μετακαλέσῃ αὐτοὺς ἐκ τῶν κόλπων τοῦ Θεοῦ ὅπου ὤφειλον νὰ σκηνῶσιν.

Ἡ δίκη ἤρξατο κατὰ τύπους, τὸ κατηγορητήριον ἀνεγνώσθη παρ' αὐτοῦ καὶ ἐσχολιάσθη, οἱ προφῆται πάντες ὡμίλησαν ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον διὰ στόματος τοῦ κυρίου Λάτα, καὶ ἐπὶ τούτου πάντες ἐθαύμασαν τὴν μνήμην τοῦ ἱεροκήρυκος πάσας τὰς προφητείας εὐχερῶς διεξελθόντος· ἐπὶ τέλους ὁ Πιλάτος κατανοῶν τὴν ἀδικοπραγίαν ἠθέλησε νὰ ἐκφύγῃ, ἀλλ' ἡ ἰσχυρὰ φωνὴ τοῦ κ. Λάτα:

— Στάτου! τῷ εἶπε· ποῦ πηγαίνεις;

Πάντες ἐνόμισαν τότε ὅτι ὁ ἄμβων καὶ ὁ ἀναβαίνων αὐτοῦ ἔμελλον νὰ κατακρημνισθῶσιν, ἔνιοι δὲ τῶν κάτωθεν ἱσταμένων καὶ περίτρομοι ἀπεχώρησαν.

— Αἴ! πῶς σοὶ φαίνεται, μὲ εἶπεν ὁ Λουκιανὸς, δὲν εἶσαι γνώμης ὅτι μόνον ἐγκαστρίμυθος ἔπρεπε νὰ ἦναι ὁ κύριος Λάτας ἵνα παίξῃ σκηνικώτερα τὸ μέρος του;

— Ἴσως ἀναγινώσκων ταῦτα ὁ αἰδέσιμος Λάτας, εἶπον τῷ Λουκιανῷ, νομίσει ὅτι ἔχεις τι κατ' αὐτοῦ.

— Δὲν πιστεύω· διότι ὁ κύριος Λάτας φαίνεται ἐκ τῶν διδαχῶν του ὅτι εἶναι ἐγκρατὴς τῆς Γαλλικῆς καὶ Ἰταλικῆς φιλολογίας καὶ ἑπομένως θέλει ἀναμνησθῆ τὸ τοῦ Μολιέρου:

Plus on aime quelqu' un, moins il faut qu' on [le flatte
A ne rien pardonner le pur amour éclate.

Ἀναχωρήσαντες ἐκεῖθεν ἐσυμφωνήσαμεν νὰ συναντηθῶμεν μ. μ. ἵνα προσκυνήσωμεν καὶ ἡμεῖς τὰ ἐπιτάφια.

IV

Ἴσως οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἀναγνῶσται ἡμῶν ἀγνοοῦσιν ὅτι ἐν Ἀθήναις ἐπεκράτησε πρό τινων ἐτῶν συνήθεια ἵνα τὴν μεγάλην παρασκευὴν πάντες τρέχωσιν ἀπὸ ἐκκλησίας εἰς ἐκκλησίαν ἵνα ἀσπασθῶσι τὸν νεκρὸν τοῦ Σωτῆρος.

— Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ νὰ προσκυνήσωσιν εἰς μίαν μόνην ἐκκλησίαν; ἴσως ἐρωτήσει τις.

— Σὺ δὲν διακαίεσαι ἀπὸ ἔνθερμον πίστιν, πρέπει νὰ ἀπαντήσωμεν εἰς τοῦτον; Σὺ δὲν ἠξεύρεις, φαίνεται, ὅτι δὲν ἀρκεῖ μόνον ἡ ἐσωτερικὴ πίστις, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐξωτερικὴ, καὶ ἂν ἑπομένως ἕκαστος πορευθῇ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς ἐνορίας του δὲν θὰ τὸν ἰδῇ ὁ κόσμος μελανοφοροῦντα. Ἀλλὰ καὶ, πρέπει νὰ τῷ προσθέσωμεν, ἀγνοεῖς ἐπίσης φαίνεται ὅτι ὑπάρχει καὶ θεός τι ὑπέρτερος ἐν Ἀθήναις, ἡ παντοδύναμος μόδα καὶ τοῦ βαλαντίου ἡ κενώτρια, ὅπως τὴν ἀπεκάλεσέ τις ἐπιτυχῶς.

Τὴν δευτέραν λοιπὸν μ. μ. ὥραν κατήλθομεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Αἰόλου, ὅπου ἦτο ὁ πόρος τῆς διαβάσεως τῶν προσκυνητῶν τῶν ἐπιταφίων, ὅπως ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν σταυροφοριῶν ἡ Νίκαια.

Πλῆθος ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν συνωθοῦντο, ὧν ἄλλοι μὲν ἀνήρχοντο, ἄλλοι δὲ κατήρχοντο ὡς ἔτυχεν ἕκαστος ὁρμηθείς. Πᾶσαι αἱ κυρίαι ἔφερον μέλαινας ἐσθῆτας εἰς *ἔνδειξιν πένθους*, ἵνα δὲ πλειότερον προσβάλῃ τὸ μέλαν τοὺς ὀφθαλμοὺς τὰ πρόσωπα τῶν δεσποινῶν καὶ δεσποινίδων μας ἦσαν πάντα λευκὰ ὡς χωρικαὶ οἰκίαι κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ πάσχα καὶ χαρωπαὶ ὡς αὐταί. Ἡμεῖς εἴχομεν τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ Ἑλλὰς καὶ μάλιστα ἡ Ἀττικὴ εἶναι ὁ τόπος, ὅπου ἡ μελαγχροινὴ καλλονὴ γεννᾶται, ἀλλ' ἀπατώμεθα· ἡ φύσις ἐξηντλήθη φαίνεται καὶ μόνον τὴν κόμην πλάττει μέλαιναν καὶ τοιαύτη εἶναι ἡ ἰσχὺς αὐτῆς ἐπὶ ταύτης ὥστε καὶ τῶν ἑξηκοντούτιδων ἡ κόμη δὲν λευκαίνεται πλέον.

— Δὲν σοὶ φαίνεται, μὲ εἶπεν ὁ Λουκιανός, παρατηρῶν τὴν ψυχρὰν λευκότητα τῶν κυριῶν, ὅτι ὁ συνώνυμός μου Λουκιανὸς εἶχε γράψει τὴν περιγραφὴν ἐκείνην ἐπὶ τῆς κομώσεως τῶν γυναικῶν διὰ τὰς κυρίας καὶ νεάνιδας τῆς ἐποχῆς μας; τὴν ἐνθυμεῖσαι;

Οὐ γὰρ ὕδατος ἀκράτῳ ῥάματι ἀπονίπτονται, ἀλλ' αἱ πολλαὶ τῶν διαπασμάτων συνθέσεις τὸν ἀηδῆ τοῦ προσώπου χρῶτα φαιδρύνουσι, (χρώμεναι) πυξίδων ὄχλον, ἀγγεῖα μεστὰ πολλῆς κακοδαιμονίας, ἐν οἷς ὀδόντων σμηκτικαὶ δυνάμεις ἢ βλέφαρα μελαίνουσα τέχνη θησαυρίζεται· αἱ μὲν γὰρ φαρμάκοις ἐρυθαίνειν δυναμένοις πρὸς ἡλίου μεσημβρίαν τοὺς πλοκάμους ἴσα ταῖς τῶν ἐρίων χροιαῖς ξανθῷ μεταβάπτουσιν ἄνθει τὴν ἰδίαν κατακρίνουσαι φύσιν· ὁπόσαις δὲ ἀρκεῖν ἡ μέλαινα χαίτη νομίζεται, τὸν τῶν γεραμηκότων πλοῦτον εἰς ταύτην ἀναλίσκουσιν ὅλην Ἀραβίαν σχεδὸν ἐκ τῶν τριχῶν ἀποπνέουσαι, σιδηρᾶ τε ὄργανα πυρὸς ἀμβλείᾳ φλογὶ χλιανθέντα βίᾳ τὴν ἑλίκων οὐλότητα διαπλέκει, καὶ περίεργοι μὲν αἱ μέχρι τῶν ὀφρύων ἐφειλκυσμέναι κόμαι βραχὺ τῷ μετώπῳ τὸ μεταίχμιον ἀφιᾶσι, σοβαρῶς δὲ ἄχρι τῶν μεταφρένων οἱ ὄπισθεν ἐπισαλεύονται πλόκαμοι . . . . . κἀπειδὰν αὐτῶν ὅλον τὸ σῶμα νόθης εὐμορφίας ἐξαπατῶντι κάλλει διαμαγευθῇ, τὰς ΑΝΑΙΣΧΥΝΤΟΥΣ ΠΑΡΕΙΑΣ ΕΡΥΘΑΙΝΟΥΣΙΝ ΕΠΙΧΡΙΣΤΟΙΣ ΦΥΚΕΣΙΝ, ἵνα τὴν ὑπέρλευκον αὐτῶν καὶ πίνακα χροιὰν τὸ πορφυροῦν ἄνθος ἐπιφοινίξῃ.

Εἰσήλθομεν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἁγίας Εἰρήνης, ὅπου πλῆθος συνωθεῖτο περὶ τὸ ἐπιτάφιον καὶ ἠσπάζετο αὐτό· δεξιὰ δὲ καὶ ἀριστερὰ ἵσταντο νέοι κομψοὶ μυρίας ἀποτείνοντες χαριτολογίας εἰς τὰς νεάνιδας καὶ ταράττοντες τοὺς εὐσεβεῖς διαλογισμοὺς αὐτῶν!

Ἐστάθημεν ἐκεῖ που πλησίον ὅπου ὅμιλος εὐάριθμος ἐκάγχαζεν ἐπὶ τοῖς λόγοις γέροντός τινος λευκότριχος, καρύκης ἔχοντος τὸ γένειον ἀνάπλεον, ἐπικεκυφότος καὶ ποδήρη φέροντος τρίβωνα, γνωστοῦ τῆς πάσιν, ὡς πολλὰ περὶ τὰ ζαχαροπλαστεῖα συχνάζοντος· τοῦτον ἤθελέ τις εὐκόλως ἐκλάβει εἰς τὴν καλὴν τῶν ἱερέων ἀνήκοντα χορείαν, ἐὰν ἀντὶ καμηλαυκίου δὲν ἔφερε βραχὺ τουρκικὸν φέσιον.

— « Αἴ! ἐκείνην τὴν γνωρίζετε ἔλεγε γαλλιστὶ ὡς συνειθίζει νὰ διαλέγηται·

— « Ποίαν; Ἐκείνην;

— « Μάλιστα· ἐκείνην, ἥτις φέρει τὴν πολύπτυχον μέλαιναν ἐκ μετάξης ἐσθῆτα καὶ οὕτω περιττῶς εἶναι τὰ λοιπὰ κεκοσμημένη· ὁ σύζυγός της λαμβάνει ὀγδοήκοντα δραχμὰς κατὰ μῆνα.

— « Θὰ ἔχῃ λοιπὸν κτήματα· εἶπέ τις.

— « Ὅσα καὶ ἐγώ! ἀπεκρίθη ὁ γέρων.

Δὲν ἠδυνήθημεν νὰ μὴ γελάσωμεν ἐκ καρδίας εἰς τὴν χαρακτηριστικὴν ἀπάντησιν τοῦ κυνικοῦ· διότι μόνος ὁ Διογένης ἐὰν περιεφέρετο, ὅπως λέγωσι γυμνός, ἠδύνατο νὰ συγκριθῇ πρὸς τὴν πτωχείαν τούτου.

— « Ἀλλὰ τότε; ἠρώτησεν ἄλλος, ὅστις ἐφαίνετο ἐκ τῆς προφορᾶς, ὡς μὴ ἀνήκων εἰς τὴν ἐλευθέραν Ἑλλάδα καὶ ξένος τῶν ἐθίμων ἡμῶν.

— « C'est là la question! ὑπέλαβεν ὁ γέρων. Ἀλλ' αὐτὴν τὴν ἄλλην ἐκεῖ τὴν γνωρίζετε;

— « Ὄχι.

— « Ἡ νεᾶνις αὕτη εἶναι μόλις δεκαοκταετὴς καὶ ἔχει πολλὰς ἀξιώσεις, ὡς δύνασθε νὰ παρατηρήσητε ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ πτερυγίζοντος κύκλω αὐτῆς νέων· ἀλλ' ἐγὼ πιστεύω ὅτι ἄνθρακες ὑ

θησαυρὸς αὐτῶν· διότι τὸ πρόσωπόν της μοὶ ἀναμιμνήσκει τὴν ἀρχαίαν γαλλικὴν παροιμίαν:

De trois choses Dieu nous garde
Du boeuf salé sans moutarde
D' un valet qui sé regarde
D' une femme qui se farde.

— Ὤ! τοῦ ἀστείου γέροντος, μὲ εἶπεν ὁ φίλος μου, ἐν ἀγνοίᾳ του κάμνει **duetto** μετὰ τοῦ Λουκιανοῦ μου.

— « Ἀνεγνώσατε, κύριοι, ἐξηκολούθησεν ὁ σαρκαστὴς γέρων, ἀνεγνώσατε τὸ ἀλληγορικὸν **Roman de la Rose**; ἂν τὸ ἀνεγνώσατε ἐνθυμεῖσθε, βέβαια, τὸ τετράστιχον:

. . . . . .

— « Ἀλλ' εἶσθε ἔξω μέτρου κακολόγος, τῷ παρετήρησέ τις.

— « Δὲν μὲ μέλει, ἀπεκρίθη ὁ ἐπίμονος γέρων, ὅταν λέγω τὴν ἀλήθειαν, ἐὰν κακοφανῇ διότι δεν τὴν κοσμῶ· ἔχω δὲ εἰς τοῦτο ὑπερασπιστὴν τὸν **Desaugiers** τὸν **Beranger** δηλαδὴ τῆς ἱλαρότητος, ὅστις λέγει:

Je sais qu' au seul mot de hallo
Nos aimables du bon ton
Vont tous crier au scandale
Je ris du qu' en dira-t-on.

— « Ἀλλὰ δι' ἐκείνην τί ἔχεις νὰ εἴπῃς; παρατήρησε πόσον εἶναι σεμνή, πόσον εὐλαβῶς κάμνει τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ.

— « Ναί, βλέπω πόσον εὐλαβῶς κάμνει τὸν σταυρόν της, ἀλλὰ βλέπω συγχρόνως ὅτι ῥίπτει καὶ κρυφὰ τὰ βλέμματα πρὸς τὸν χαρίεντα ἐκεῖνον, εἰς τοιαύτην δὲ περίστασιν ὁ **Dufresny** μου λέγει:

Tout homme qui prend une prude pour femme
Devient un sot, monsieur, gouverné par madame.

ὁ δὲ Βολταῖρός μου ἐξηγεῖ καὶ τὴν σεμνοτυφίαν γνωρίζων ὅτι

. . . l' amant rebuté prend souvent pour vertu
Les fiers dédains d'un cœur qu'un autre a corrompu

— Ὤ! ἀνέκραξεν ὁ Λουκιανός· ἀλλὰ αὐτὸς ἔχει μνήμην φοβεράν.

Ὁ Γέρων ἐξῆλθε μετὰ τῆς ἀκολουθίας του. Μετ' ὀλίγον ἐξελθόντες καὶ ἡμεῖς ἐπορεύθημεν τυχαίως εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

Καὶ ὁ ναὸς οὗτος ἦτο πλήρης ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν καὶ ἐνταῦθα ἦσαν παρατεταγμέναι κατ' ἀμφοτέρας τὰς πλευρὰς τῆς εἰσόδου νεανίαι κοσμιολογοῦντες· ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα εἶχε προπορευθῆ ὁ ἀστεῖος γέρων.

— Ἂς πλησιάσωμεν, μὲ εἶπεν ὁ Λουκιανός.

—« Παρατηρήσατε τὴν νεάνιδα ἐκείνην, ἔλεγεν ὁ πολιὸς εἰς τοὺς συντρόφους του, πόσον ἱλαρῶς προσβλέπει τὸν κομψευόμενον ἐκεῖνον ἐνῷ ἀσπάζεται τὸ ἐπιτάφιον, δὲν σᾶς φαίνεται ὅτι πρὸς αὐτὸν ἀποτείνει τὸν ἀσπασμόν; Τί νὰ σᾶς εἰπῶ, φίλοι μου, φρονῶ ὅτι δὲν παίζει πολὺ καλὸν μέρος ἡ θρησκεία τὰς ἡμέρας ταύτας, δὲν εἶσθε σύμφωνοι;

— « Εἶναι τῇ ἀληθείᾳ λυπηρὸν, ὑπέλαβεν ἄλλος, νὰ ἐκμεταλεύωνται οὕτω αἰσχρῶς τὰ ἱερώτερα ἀντικείμενα. Ἐγὼ δὲν ἐμπορῶ νὰ ἐννοήσω τί συμβαίνει· πιστεύουσιν ἢ δὲν πιστεύουσιν οἱ ἄνθρωποι οὗτοι; ἐὰν δὲν πιστεύωσιν ἂς μὴ περιπαίζωσι τοὐλάχιστον ὅ,τι οἱ ἄλλοι σέβονται· ἐὰν δὲ πιστεύωσι, τότε δὲν ἔχουν φόβον τιμωρίας;

—« Ἀλλὰ δὲν παρατηρεῖτε ὅτι πρῶτοι οἱ ἱερεῖς μετέβαλλον τὸν ναὸν εἰς ἀνθοπωλεῖα, ὑπέλαβεν ἄλλος τις, δίδοντες οὕτω ἀφορμὴν καὶ εἰς τοὺς ἁπλουστέρους καὶ μᾶλλον θρησκευτικοὺς ἀνθρώπους νὰ λέγωσιν ὅτι ἡ ἑβδομὰς τῶν παθῶν εἶναι τὸ μπενεφίτσιο τῶν παπάδων. Τί θέλετε τότε νὰ κάμωσιν οἱ νέοι;

— « Ναί, ἀληθὲς τοῦτο, εἶπεν ἕτερος, ἀλλ' οὕτω τοὐλάχιστον δὲν συμβαίνουσιν ἄλλαι ἀσχημίαι. Πρὸ ὀλίγου ἤμην εἰς ἄλλην τινὰ ἐκκλησίαν, ὅπου τὸ ἐπιτάφιον ἦτο κεκοσμημένον μετ' ἀνθέων καὶ εἶδον νεάνιδα καλῆς οἰκογενείας ν' ἀποσπάσῃ ῥόδον καὶ νὰ τὸ προσφέρῃ εἰς νεανίαν ἀκαταλήπτους δι' ἐμὲ ψιθυρίσασα αὐτῷ λέξεις.

— « Ὤ! τοῦτο τὸ δικαιολογεῖ, ὑπέλαβεν ὁ ποιητικίζων γέρων, ἀξιόλογα ὁ Μολιέρος μου.

Quant le coeur brûle d' un noble feu
On peut sans nulle honte en faire un noble aveu.

— Ἄγωμεν, ἄγωμεν· εἶπον τῷ Λουκιανῷ· διότι πιστεύω, ἐὰν ὅλας τὰς ἐκ-

κλησίας περιέλθωμεν ὅμοια θὰ ἀκούσωμεν καὶ ὁμοίας εἰκόνας θὰ ἰδῶμεν.

— Ἔχεις δίκαιον· ἄγωμεν· νὰ ἀναπαυθῶμεν διότι τὸ ἑσπέρας πρέπει νὰ εἴμεθα ἀναπαυμένοι ὅπως ὑπάγωμεν εἰς τὸ ἐπιτάφιον.

Καὶ ἐπιστρέψαμεν οἴκαδε ἕκαστος συμφωνήσαντες τὴν ἐννάτην νὰ συναντηθῶμεν. (Ἀκολουθεῖ.)

Α. Βαμπᾶς.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Μετὰ τοῦ φυλλαδίου τούτου λήγει ἡ πρώτη ἑξαμηνία τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο πολλὰ προσκόμματα ἀπαντήσαμεν, ἀναγκαῖον παρακολούθημα πάσης ἐπιχειρήσεως ἐν τῇ ἐνάρξει αὐτῆς, ἀλλὰ εὐτυχῶς πάντα ταῦτα ὑπερέβημεν διὰ μυρίων θυσιῶν καὶ τὰς *δυνατὰς* ἐφέρομεν εἰς τὸ ἔργον βελτιώσεις.

Λυπούμεθα ὅμως ὅτι δὲν δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι καὶ οἱ κύριοι συνδρομηταὶ προσεπάθησαν νὰ ἐκπληρώσωσιν ἐπίσης, κατὰ τὸ *δυνατὸν* τοὐλάχιστον, τὰς πρὸς ἡμᾶς ὑποχρεώσεις των· ἀλλ' οἱ πλεῖστοι ἐνῷ ἐνεγράφησαν συνδρομηταὶ ὑπὸ τὴν ὑποχρέωσιν τῆς *προπληρωμῆς* ἤδη ἓξ μῆνες παρῆλθον καὶ ἐντούτοις καθυστεροῦν εἰσέτι τὴν συνδρομήν των.

Ἡ κακὴ αὕτη συνήθεια τῆς ἀναβολῆς τῆς ἀποδόσεως τῆς συνδρομῆς καὶ ἡ συμπαρομαρτοῦσα ταύτην δυστυχῶς πολλάκις ἀποποίησις τῆς πληρωμῆς ἠνάγκασαν ἡμᾶς νὰ κωφεύσωμεν εἰς πλείστας αἰτήσεις ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, αἵτινες δὲν συνωδεύοντο καὶ μετὰ τῆς συνδρομῆς· διότι δὲν ἐννοοῦμεν πῶς εἶναι δυνατὸν οἱ κύριοι οὗτοι νὰ ἀπαιτῶσι νὰ τοῖς σταλῇ ὁλόκληρος ἑξαμηνία τοῦ περιοδικοῦ καὶ τέσσαρες τόμοι σχεδὸν τοῦ Μυθιστορήματος καὶ κατόπι νὰ κρατῶμεν ἐπιστολογραφίαν ἐπὶ ἀόριστον χρόνον ἵνα λάβωμεν δέκα δραχμάς. Ἕνεκα τούτου καὶ εἰς πολλοὺς συνδρομητὰς τῆς Βιβλιοθήκης ἐπιθυμοῦντας νὰ λαμβάνωσι καὶ τὸ παράρτημα δὲν ἀπαντήσαμεν διότι δὲν ἔστειλαν συγχρόνως μὲ τὴν αἴτησιν καὶ τὴν συνδρομήν των.

Παρακαλοῦνται λοιπὸν οἱ μὴ πληρώσαντες τὴν συνδρομήν των νὰ πληρώσωσιν αὐτήν· ἂν δὲ δὲν θέλωσι νὰ ἐξακολουθήσωσι νὰ λαμβάνωσι τὸ περιοδικὸν τοῦτο νὰ πληρώσωσι τὴν ἑξαμηνίαν των ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν καὶ νὰ εἰδοποιήσωσιν ἡμᾶς ἵνα μὴ στέλωμεν αὐτοῖς τοῦ λοιποῦ τὸ φύλλον.

Τοῦ μυθιστορήματος ὁ Κόμης Μοντεχρίστος ἐξεδόθησαν τρεῖς τόμοι καὶ ἤρξατο ὁ τέταρτος, ὅσοι λοιπὸν ἐπιθυμοῦν νὰ γίνωσι συνδρομηταὶ καὶ τούτου ἂς μᾶς γράψωσι *συνοδεύοντες ὅμως* τὴν ἐπιστολὴν των μετὰ τοῦ ἀναλόγου ποσοῦ.

Εἰδοποιοῦμεν δὲ συγχρόνως πάντας ὅτι προτροπῇ τοῦ πλείστου μέρους τῶν συνδρομητῶν ἀπεφασίσθη νὰ ἐκδίδεται τοῦ λοιποῦ ἡ Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη δὶς τοῦ μηνὸς ἀντὶ ὀκτὼ σελίδων δεκαεξ ἔχουσα ἤτοι διπλασία καὶ τὸ Παράρτημα ὁμοίως, ὅπως δὶς ἤδη ἐξεδόθη· τοῦτο δὲ ἐγένετο ἵνα δυνάμεθα νὰ δημοσιεύωμεν καὶ ἐκτενέστερα ἄρθρα καί τινα ἐπιθεώρησιν ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν *Ἀττικὰ Πάρεργα*· ἐλπίζομεν δὲ οὕτω ὅτι θέλει κατασταθῇ πολὺ καλλιτέρα ἢ πρότερον καὶ θέλει ἀνταποκριθῇ εἰς τὴν εὐγενῆ προθυμίαν πάντων τῶν ὑποστηριζάντων αὐτήν.

Α. Βαμπᾶς.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

Ἕνεκα βίας περὶ τὴν διόρθωσιν ἐξέφυγον τὴν προσοχήν μας λάθη τινὰ ἐν τῷ 23—24 φυλλαδίῳ, ὧν τὰ κυριώτερα εἶναι: ἐν σελ. 187 στιχ. 11 γράφε νεοθέριστον ἀντὶ *ἀθέριστον*, στιχ. 21 Δουκὸς ἀντὶ *Δοὺ καὶ*. Ἐν τῷ φυλλαδίῳ τούτῳ (25—26) ἐν σελ. 197 δὶς ἢ τρὶς γράφε ἑταίρα ἀντὶ *ἑτέρα*.

ΣΗΜ. Εἴς τινα μόνον ἀντίτυπα τοῦ Μοντεχρίστου, τοῦ πέμπτου φύλλου τοῦ τρίτου τόμου, ἡ ἀρίθμησις ἐγένετο κακῶς καὶ ἀντὶ 33 ὑπάρχει 41, ὅπερ λανθασμένον καὶ ἐν τῷ μεταξὺ οὐδὲν φύλλον ἐλλείπει· διότι ὁ τόμος γ'. σύγκειται ἀπὸ φύλλα 5.

Τὴν ἑβδομάδα ταύτην ἕνεκα τῶν ἑορτῶν ἐξεδόθη ἓν μόνον φύλλον τοῦ Μυθιστορήματος ἀλλὰ προσεχῶς θέλομεν ἀναπληρώσει τοῦτο.